

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ!

Zindanlarda baskılar artıyor. Yeni dönemin gerekçesi Fetö! Tabutluk diye tabir edilen ring araçları getirildi. Tutsaklar ayakta bile duramayacakları “tabutluk” içinde nakledilmeyi kabul etmedikleri için hastaneye gidemiyor, mahkemelere çıkmıyor. Çeşitli süreli yayımlar alınmıyor içeri, kitaplara sınırlamalar getiriliyor. Ziyaretler yaptırılmıyor. Rehin politikasını

artık gizleme ihtiyacı bile duymuyorlar. Mafya bозuntuları eliyle alenen katliamla tehdit ediliyor devrimci tutsaklar. Şimdi de tek tip elbise uygulaması bizzat RTE tarafından duyuruldu. Gerekçe yine Fetö! Zindanlar zorlu kapışmalara gebe! Devrimci tutsakları asla yalnız bırakmayacağız. Devrimci iradeye asla boyun eğdiremeyeceksiniz!

MÜÇADELE BİRLİĞİ

GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 19 Temmuz - 2 Ağustos 2017 / S 029 / 1 TL

POLİTİK ÇEVİRİME SALDIRILARI DA SÖKMEMEYECEK

BAŞARAMAYACAĞSINIZ!

Burjuva toplumun dağılma süreci derinleştikçe emek hareketine ideolojik saldırı derinleşiyor. İşçi sınıfını burjuva muhalefete yedeklemek, onu burjuvazinin kuyruğuna takmak için tüm düzen güçleri serferber oluyor.

“Adalet yürüyüşü” ve sonrasında düzenlenen Maltepe mitingi, bu çabaların ortalama sol hareket içinde nasıl yaygın olduğunu gösterdi. “Politika üretmek” adına emekçi yığınları Maltepe’ye çağıran sosyal-reformizm ve küçük burjuva sosyalist hareket, işin özünü gözlerden saklayarak içlerindeki CHP’liliği her geçen gün daha görünür kılıyor.

Bugünkü kapitalist toplumu çöküşe sürükleyen şey, “politika” değil sistemin kendi iç çelişkileridir. Onun genetik özellikleridir. Kapitalizmin için yasalarıdır. Tüm bunları atlayıp tüm toplumu, emekçi yığınları hala “Tayyip karşıtlığı” üzerinden konumlanmaya çağırmak, onu burjuva muhalefete yedeklemek demektir. En bayağı kavramlarla küçük burjuva sosyalist hareketin bugün yaptığı tam da bu!

CHP yürüyüşünün ve mitinginin tek sloganı “hak, hukuk ve adalet” idi. Burjuva ideolojisinin en saf ifadesi! Birkaç yüzyıl öncesinden gelen eski “eşitlik, özgürlük, kardeşlik” şiarının farklı görünümüne altında yansımalarıdır. Aynı özden beslenmektedir. Sermaye düzeni bu söylemlerle, bu “biçimsel eşitlik” ile gerçek eşitsizliği (ekonomik yaşamdaki eşitsizliği, sınıfsal konumlanışı) ve sömürüyü gözlerden gizler.

Sınıflara bölünmüş ve bir sınıfın egemenliğine dayanan bir top-

lumda nasıl bir eşitlikten bahsedilmektedir? Emegün sömürüsüne dayanan sermaye düzeninde nasıl bir hak eşitliği kurulabilecektir? “Adalet” denen mefhum nedir ve hangi temelde ortaya çıkacaktır? Günlük ajitasyon dilinin teori düzeyine “yükseltilmesinin” nasıl bir garabet yarattığının bundan daha açık bir örneği bulunabilir mi!

“Politika yapmak” adına karşımıza çıkarılan, allanıp pullanan şey işte bu! Engels 140 yıl önce tam da bu yavan görüşleri eleştirmemiş gibi, marksizm adına konuştuklarını iddia edenlerin sürüklendikleri yere bakın!

Proletaryanın temel talebi “eşitlik” veya “adalet” değil, sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Verili toplumun güç ilişkilerinin ifadelerinden başka bir şey olmayan “hukuk”la, buna bağlı olarak “eşitlik ve adalet” ile varılacak yer bellidir. O, burjuva toplumu yıkmakla, buradan hareketle sınıfları ortadan kaldırmakla yükümlenmiş bir sınıftır.

Halk kitleleri bu açmazdan yalnızca zora dayalı devrimle kurtulabilir. Proletarya ancak sınıfların ortadan kaldırılması devrimci anlayışıyla sermayenin siyasal ve ideolojik tahakkümünden kurtulabilir. “Güncel politika yapmak” adına girilen bu burjuva kulvar tarih boyunca emekçi sınıflara hiçbir şey kazandırmamış tersine boyunduruğu güçlendirmiştir.

Devrimci güçler, devrimin kaçınılmazlığını, zorunluluğunu ve yaygınlığını; burjuva egemenliğin yıkılması ve yerine devrimci bir iktidarın kurulması hedefini en geniş kitlelere anlatmak için görev başına!

Devrim >> Editör...

ADALET MİTINGİ’NİN ARDINDAN

CHP’nin “Adalet Mitingi” arkasında bir serap bile bırakmadan geçti gitti. Onunla birlikte, ona umut bağlayan sosyal reformistlerin hayalleri, beklentileri, umutları da göçtü, gitti. Geriye, “Gandhi Kemal”in ne olduğu belirsiz on maddelik “manifesto”su kaldı.

Referandumdan sonra CHP ve Kılıçdaroğlu’nun yerlerde sürünen itibarını ancak böyle bir yürüyüş kurtarabilirdi. Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin bu payandaları en ağır darbeyi referandum sonrası yediler. Öyle ki, CHP’nin gençliği dahi kendi partilerine ve Başkanlarına isyan bayrağını açmak zorunda kalmıştı. Buna CHP’nin kimi yöneticileri dahil.

3

Çürüyen Burjuva Toplumu
Kurtarma Çabaları

C.Dağlı

2

Emekçilerin İstemleri Yol
Gösteriyor

Özgür Güven

4

Kıyamet Randevusu

Umut Çakır

5

Hamilik Mi Düşmanlık Mı?

Setenay Berdan

8

Nasıl Yapmalı

Ali Varol Günel

9

ÇÜRÜYEN BURJUVA TOPLUMU KURTARMA ÇABALARI

BAŞYAZI

C. Dağlı

Emekçilerin yaşamının iyice güvensizleşmesi, geleceğinden hiçbir şekilde emin olamaması, çağdaş yaşam ölçütlerine vurulduğunda, sefalet içinde olan durumu; artan ekonomik ve politik baskı sonucu koşullarının daha da kötüleşmesi, kadınların eşitsizliğinin ve köleliğinin sürmesi, çevre sorununun yıkım boyutlarına varması, derinleşen iç savaş, ülkeler arasında sürtüşmeler ve savaşlar, iç gerilimin ve kaosun büyümesi, genel bir durum alan toplumsal felaketler, toplumsal ilişkilerin çürümesi vb. tüm bu olgular ve olaylar dizisi, kapitalist toplumun genel yıpranmışlığını ve çöküntü içinde olduğunu ortaya koyuyor.

Tüm bu kesin olguların varlığına rağmen burjuva çevreler; burjuva toplumun ne kadar yıprandığı, teşhir olduğu, güçsüz düştüğünü üstünü örtmeye çalışıyorlar.

Sömürülenlerle sömürülenler arasında yaşam koşulları açısından, sınıf uçurumu, yarı aralığı çok daha da büyüdü.

Kapitalist tarzda, zenginlik elde etme koşulları sürdürükçe bugün olanlar derinleşerek devam eder. Çünkü kapitalist tarzda zenginlik, bir grup insanın (işçilerin) emeğine dayanır.

Zenginlik (servet), toplumsal bir güçtür, fakat toplumun bir kesiminin, kapitalistlerin toplumsal bir gücüdür.

Ancak özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüştüğü, herkesin emekçi olduğu; dolayısıyla toplumun yaşamının bir grup insanın sırtına yüklenmediği, toplumsal zenginliğin herkesin çalışmasıyla sağlandığı bir toplumda, servet bugünkü sonuçları yaratmaz.

Toplumun krizden krize, felaketten felakete sürüklenmesi, genel yıpranmışlığı ve çürümüşlüğü, artan eleştirilere ve büyüyen başkaldırlara bakılırsa, kitlelerin büyük çoğunluğu tarafından kavranmış durumda.

Ama bu, sadece gerçeğin yarısıdır; gerçeğin diğer yarısı ise işçi sınıfının zaferi için birçok koşulun bir araya toplanmasıdır.

Nesnel ve öznal koşulların bir araya gelmesi, dünyayı sarsan sokak hareketleri, isyanlar, savaşan devrimci kitlelerin varlığı dünyanın bir çok yerinde işçi sınıfının yaklaşan zaferini duyuruyor.

İnsanlar, yaşanan tüm toplumsal kötülüklerden, çürümeden, yozluklardan, toplumsal düzenin tüm suçlarından, egemen sınıfı sömürülenlerin öfkesi, hoşnutsuzluğu, egemen gücü, siyasi iktidarı, burjuva devleti suçlar ve eleştirir. Ezilen ve sömürülenlerin öfkesi, hoşnutsuzluğu, egemen güce, siyasi iktidarı elinde tutanlara yönelir.

Toplumsal düzen ne kadar uzun sürerse, yıpranma ve çürüme o denli derin olur.

Siyasi iktidar, ne kadar uzun süre varlığını sürdürürse, uyguladığı baskı ne kadar artarsa, halk kitlelerinin öfkesi ve isyanı o denli büyük olur. Yapılanlar, geniş emekçi yığınlarının daha aktif olarak harekete geçmesine yol açar.

Kapitalizmin genel yapısından, işleyişinden, gelişmesinden çıkarılan bu sonuçlar, Türkiye söz konusu olunca çok daha keskin olarak ortaya konabilir.

Bugünkü siyasal iktidar, kendinden önceki iktidarların tüm baskı ve sömürü politikalarını devam ettirdi. Ama bununla kalmadı, yapılanları daha ileri götürdü. Ve tüm bunları uzun yıllardır yapıyor. Bu yüzden halk kitleleri, tüm ezilen sınıf ve halklar bugün olanlardan iktidarı ve sermaye güçlerini sorumlu tutuyor; dolayısıyla tüm öfkelerini, ekonomik ve politik gücü elinde tutanlara yöneliyor.

Yıpranan yalnızca siyasi iktidar mıdır? Burjuva muhalefet öyle düşündüğü için toplumun siyasi iktidara karşı yükselen öfkesini ve isyanını iktidara gelmek için kendine dayanak olarak kullanıyor. Onların yanıldığı nokta da burasıdır. Sadece siyasi iktidar değil, toplumsal sistemin tüm kurumları genel bir çürüme içinde. Çürüme, burjuva toplumun bir özelliğidir. Düzenin bir kurumu politik bir gücü olan muhalefet, çürümenin dışında değildir.

Kapitalizmin bugün içinde bulunduğu genel durum, egemen gücün birbirine düşmesi; emekçilerin, ezilen halkların devrimci kavgayı daha ileri götürmesi için uygun koşullar yaratıyor. Düşmanın en zayıf olduğu an, bundan yararlanıp, iktidara yürümek, emekçi hareketi için doğru bir taktiktir.

Türkiye ve Kürdistan'da ezilen ve sömürülen kitleler, yıllarca yoğun olarak sömürüldü ve dünyanın en ağır baskısı altında kaldılar. Faşist devlet terörü, katliamlar düzeyine vardırdı. Bugün ise çok ileri bir boyut kazanmıştır. Artan, yoğunlaşan baskılar, halk kitlelerinde bu baskının toplumsal temelleriyle birlikte ortadan kaldırma biçiminde bir bilinç yaratmıştır.

Baskı ve talan toplumunun artık dayanılmaz hale gelen varlığı, emekçilerin, ezilen halkların hak yoksunluğu, özgürlük yoksunluğu; kitlelerde sosyalizm için, eski toplumsal düzene karşı harekete geçme bilinci ve itikisi kazandırmıştır.

Burjuva toplumu dağılma-yıkılma noktasına getiren, sistemin kendi iç çelişkileridir; toplumu yıkıma götüren çelişkiler, kapitalizm dışında değildir. Burjuva muhalefet, bunun üstüne dayanıyor; böylece dış bir müdahaleyle, genel gidişatın değiştirilebileceğini düşünüyor. Küçük burjuva sol hareketler de aynı şeyi düşünüyor olacak ki, burjuva muhalefete destek veriyorlar.

Ama ne burjuva muhalefet, ne de küçük burjuva hareketlerin desteği, bu gidişatı tersine çevirebilir.

Küçük burjuva hareketler, tüm çabalarına rağmen -bazı ödümler kopardı- ama bu düzeni kurtaramazlar, fakat kendilerini tüketirler. Bu, proletaryanın kurtuluşu için kötü bir durum değildir. Çünkü sonuna dek tutarlı tek sınıfın proletarya olduğu daha net görülecektir. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin küçük burjuva sol siyasetlere yaptığı teşhirden daha fazlasını onlar burjuva muhalefetin ideolojik-politik hegemonyasına girerek yapıyorlar.

CHP'nin "adalet yürüyüşü"nü'nün ardına takılmaları bunun kanıtıdır. Yürüyüşün tek sloganı "hak, hukuk ve adalet"tir. Bu tamamen burjuva ideolojisinin bir ifadesidir. Burjuva bir slogan olan ve modası geçmiş, "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" içeriğine dayanır. Proletaryanın sloganı ise sınıfların kaldırılmasıdır.

Burjuvazi sömürüyü, emekçilerin hak eşitsizliğini yasa karşısında eşitlikle bağdaştırır. Böylece toplum da sınıfların varlığını, gerçek yaşamdaki ekonomik ve politik eşitsizliğini üzerini örter.

Proletaryanın eşitlik anlayışı ise, sınıfların kaldırılmasını gerektirir. Burjuva toplumda hangi sınıfın hangi sınıfla eşitliği sorusu sorulmalıdır. Bir sınıfın diğer sınıf üzerinde egemen olduğu bir toplumda, hep hak yoksunluğu olacaktır.

Halk kitleleri, haklarını, gerçek eşitliği, özgürlüğü, yalnızca zora dayalı devrimle elde edebilir.

Efrin İşgali Protesto Ediliyor

Türk Ordusunun Efrin'e yönelik işgal saldırıları, Kürt halkı tarafından protesto ediliyor.

5 Temmuz günü binlerce Efrinli "İşgalciliğe Hayır" pankartı ile yürüdü. Efrin Kantonu'nunda Heyva Sor a Kurd binası önünde toplanan yüzbinler ana caddelerde yürüdükten sonra 19 Temmuz Stadi'nda toplandı. Saygı duruşunun ardında yapılan konuşmalarda "Bizler Araplar ve Kürtler olarak milliyetçiliğe karşı mücadele etmeliyiz. Onların silahlarından korkmuyoruz çünkü hepimizin irademiz onlardan güçlüdür" dediler.

Günlerdir Ankara'nın top saldırıları ve etrafına yığınak yaptığı Efrin Kantonu halkı, kadın, çocuk, yaşlı, genç meydana idi ve geri adım atmayacaklarını bir kez daha vurguladılar. Şengal Demokratik Özerk Meclisi, yaptığı yazılı açıklamada Türkiye'nin Efrin'e yönelik saldırılarını ve Şehba'da yaşanan katliamı kınadı.

Süryani Birlik Partisi, Türk devletinin kerkava-Kuzey Suriye'ye yönelik saldırılarını kınadı, "AKP yönetimindeki Türk devletinin bu siyasetini kınıyoruz ve tüm Kürt, Asuri, Arap halklarına karşı tehdit olarak görmekteyiz. Halklar buna karşı duracak" dedi.

7 Temmuz günü de Kobane'de yapılan bir yürüyüşle Efrin saldırıları protesto edildi. Küçük Donxiz köyünde başlayan yürüyüş, Büyük Donxiz köyüne kadar devam etti. Yürüyüşte, "Kobanê Halkı Öcalan'ın Özgürlüğünü İstiyor", "Efrin'in Direnişini Selamlıyoruz" ve "Bijî Berxwedana Efrinê" pankartları ve Öcalan posterleri taşındı.

Büyük Donxiz köyündeki okul önünde toplanan kitle saygı

duruşunun ardından, Kobanê halkının Efrin halkının yanında olduğu söylendi. .

Konuşmaların ardından yürüyüş sloganlarla son buldu.

Albayrak'ın E-Postaları "Duruma Göre Devlet Sırrı"

İktidara yakın Sabah gazetesinin Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Berat Albayrak ile ilgili haberleri nedeniyle Red Hack ile ilişkilendirildiği ancak buna ilişkin bir gerekçe yerine örgüt üyeliğinden 188 gündür tutuklu bulunan gazeteciler Tunca Öğreten, Mahir Kanaat ve Ömer Çelik hakkındaki iddianamenin ayrıntıları belli oldu.

Savcı, gazetecilerin elde edilen bilgileri Twitter'da oluşturulan bir grup aracılığıyla elde ettiklerini aktardı ve "...şüphelilerin sos-

yal ve eğitim durumları göz önüne alındığında bahsi geçen hukuka aykırı yöntemlerle ele geçirilen bu verilerin bu özelliklerini bilebilecek durumda oldukları, bu nedenle de savunmalarında bahsi geçtiği üzere, bu faaliyetlerinin gazetecilik faaliyeti olarak değerlendirilemeyeceği..." diyerek; Albayrak'ın e-postalarının "duruma göre devlet sırrı" olabileceğini söyledi.

İstanbul 29. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilen iddianamede, Öğreten'in 19, Kanaat'ın 24, Ömer Çelik'in de 16,5 yıla kadar hapsi istendi. Aralık 2016'daki 24 günlük gözaltı sürecinin ardından serbest bırakılan gazeteciler Derya Okatan, Eray Sargın ve Metin Yoksun'un ise 16,5 yıla kadar hapisle cezalandırılmaları istendi.

Dokuz Aylık Hamile Kadına Gözaltı İşkencesi

hamile olan Zara Koç.

Zara Koç'un sürekli sancılarının olmasına rağmen polis "Biz doktor değiliz" diyerek durumu görmezden geldi ve oturacak sandalye dahi vermeyip ayakta bekletmeyi sürdürdüler.

Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada en az 12 gündür gözaltında tutulmakta olan Zara Koç, erken ya da gözaltında sağlık-sız doğum riskiyle karşı karşıya...

İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı'na yürütülen soruşturma kapsamında Torbalı ve Selçuk ilçeleri ile Mardin'de 3 Temmuz'da yapılan eş zamanlı operasyonlarda 13 kişi gözaltına alındı.

Gözaltı gerekçesi hakkında bilgi edinilemeyen ve İzmir Emniyet Müdürlüğü'nde tutuldukları öğrenilen 13 kişiden biri, 9 aylık

Fields Madalyalı İlk Kadın Hayatını Kaybetti

madalya alan, lisans eğitimini İran'da tamamlayıp Harvard Üniversitesi'nde doktora yapan Meryem, 2008'den itibaren Stanford Üniversitesi'nde profesörlük yapıyordu

1936 yılından beri matematik alanında olağandışı başarı göstermiş ve gelecek vaad eden 40 yaşın altındaki matematikçilere verilen Fields Madalyası'nı 2014 yılında alan ilk kadın ve ilk İranlı oldu.

Meryem, 15 Temmuz günü çağımızın vebası kanserle verdiği yaşam savaşını kaybetti.

Mirzakhani, "Matematğin Nobel'i" sayılan Fields Madalyası'nı alan İranlı Meryem Mirzakhani, hayatını kaybetti.

1994 ve 1995 Uluslararası Matematik Olimpiyatları'nda altın

FEMİNİZM VE SOSYALİST FEMİNİZM ÜZERİNE

Nancy Holmstarm'ın hazırladığı daha çok kadın yazarların görüşlerini içeren "Sosyalist Feminist Proje"nin ilk cildi, "Sosyalist Feminizm" üstüne bir değerlendirmede bulunmak için yeterli bir fikir veriyor.

Kitabın kendi sıralamasını izleyerek, sosyalist feminizm hakkında görüşlerimizi açıklayacağız.

"Sosyalist feminizm dünya kadınlarının baskı altına alınmasını ve sömürülmelerini açıklamak bakımından en büyük kapasiteye sahip yaklaşımdır." (Nancy Holmstarm)

Yalnızca bir "kapasiteye" mi sahip. Daha fazlası değil mi? Kapasite burada konduğu gibi kadınların baskı altına alınması ve sömürülmelerini ortaya koyma yeteneğini gösterir, fakat henüz teorik üretimin kendisini göstermez.

Somutlarsak, kadın proleterlerin sömürüsü üstüne "en büyük kapasiteye" sahip çevreler olarak hangi araştırmaları yaptınız. Kapitalist sömürüyü olabilecek en somut ve en detaylı inceleyen bilinen en iyi yapıt Marx'ın Kapital'dir. Marx, Kapital'de kapitalist toplumun ekonomik temellerini açıklamakla kalmıyor, ekonomik temele göre biçimlenen toplumsal ilişkileri, üretim ilişkilerini de açıklıyor. Kadınların baskı altına alınışını ve bunun tarihini açığa çıkarmada, ilk

Clara Zetkin

ciddi araştırmayı Marksizm yapmıştır. Engels'in ve Bebel'in bu sorun üzerine yaptığı araştırmalar, sorunun açığa çıkarılmasında ve anlaşılmasında büyük öneme sahiptir. Komünistler bu araştırmaları bugüne dek daha da genişlettiler.

Marksizmin sorun üzerine çalışmaları ve ulaştığı sonuçlar biliniyor, peki o "en büyük

kapasiteye" sahip olan sosyalist feminizm hangi ciddi çalışmaları yaptı.

Sosyalist feministlerin hiçbir cinsiyete ve ırka dayalı baskı biçimlerini iktisadi sömürüye indirgemezler. Cinsiyet ve ırka dayalı baskı biçimleri ifadesi tamamen yanlış. Doğrusu, cinsiyet üzerine -kadınlar üstünde- uygulanan baskı biçimleridir. "İrklar" yerine ezilen halklar, ezilen ulusal topluluklar denmelidir.

Sosyalist feministler, "iktisadi sömürüye indirgemezler" sözüyle, baskı biçimlerinin iktisadi temelini gözardı ediyor aslında. İktisadi temel açıklanmadan baskı biçimleri açıklanamaz. Her tarihsel dönemin özgül ekonomik biçimi -üretim biçimi- vardır; ve bu temele bağlı olarak erkeğin kadın üzerinde, egemen sınıfın ve devletin ezilen ve sömürülenler üzerinde baskısı şekillenir. Toplum üzerinde uygulanan baskı her zaman ekonominin birebir yansımaları değildir. Burada pek çok etken rol oynar. Engels'in açıkladığı gibi politik, ideolojik yapı, savaşlar vb. ekonomik yapı üzerinde kuvvetli bir etkiye bulunurlar. Fakat iktisadi temel tüm bu olanlara tarihsel bir çerçeve çizer. Diyalektik ve tarihsel materyalizme dayanılmadan hiçbir tarihsel olay doğru olarak açıklanamaz.

...devamı 11. sayfada

Editör

ADALET MİTINGİ'NİN ARDINDAN

Baş tarafı 1. sayfada...

Hem yerlerde sürünen itibarı ayağa kaldırmak hem de kitlelerde aşırı derecede birikmiş devrimci enerjiyi boşaltmak için hiç bir şey istemeyen, talep etmeyen, hiç bir politik hedef ve amacı olmayan böyle bir yürüyüş biçilmiş kafa-tandı.

Yine de bir tehlike vardı. Kılıçdaroğlu ve tayfası, böyle bir yürüyüş ve mitingin barut fıçısı üzerinde ateşle oynamak anlamına geldiğinin pekala farkındaydılar. Onun için önlem üzerine önlem aldılar. Yürüyüşü politik istem ve atmosferden azade edecek ne önlem varsa aldılar. Ne bir pankart, ne bir flama, ne bir döviz taşınmasına ne de kendi belirledikleri bir iki slogan dışında slogan atılmasına izin verdiler.

Nisan referandumunda RTE'nin hile hurdayla, çalıntı, mühürsüz oylarla, bunlar da yetmeyince YSK'nın devreye sokulmasıyla kazandığını çok iyi bildikleri halde ne RTE'nin ne de hükümetin istifasını istediler. Bu yönde en ufak bir talepleri olmadığı gibi, RTE ve hükümete, dinci faşist iktidara güvence üstüne güvence verdiler: Korkacak bir şey yok, bizden size bir zarar gelmez!

Yürüyüşün ve ardından mitingin kontrolden çıkıp devrimci bir ayaklanmaya dönüşmesini ön-

lemek için aldıkları son tedbir, Kılıçdaroğlu'nun son kilometreleri tek başına yürümesi oldu. Farklı pankart, flama açanlar, döviz taşıyanlar, belirlenen sloganların dışına çıkanlar olursa "Gandhi" Kemal onları provokatör ilan edeceğini hem RTE'ye hem de dinci faşist iktidara güvence olarak, açıkladı.

Burjuva basın işte bu "Kemal"i "Gandhi" ilan etti; "tuz yürüyüşü" dedi, onu bir "kahraman" haline getirmek için elinden geleni yaptı. Oysa CHP'nin Kemal'inin Gandhi'yle alakası yoktu. Gandhi olamazdı ama "Papaz Gapon" olabilir. Bunun için koşullar uygundu, arkasında dinci faşist iktidara, onun başındaki adama, faşist devlete kin ve öfkeyle dolu, sonuna kadar savaşmaya hazır yüzbinlerce insan vardı. Yürüyüşe katılmayıp da tetikte bekleyen, gözlerini yürüyüşe, mitinge çevirmiş, en ufak bir kıvılcımla harekete geçmeye hazır milyonlar vardı.

Barut fıçısı üzerinde eline tutuşturulan ateşle oynayan Kılıçdaroğlu, Papaz Gapon misali bir "Kanlı Pazar"a yol açmasını diye burjuva dünya, sosyal reformist parti ve örgütlerle birlikte seferber oldular. RTE'nin "Bellboy"u gibi iş gören Bahçeli, MHP'li faşistlerin miting günü sokağa çıkışlarını yasakladı. Akademisyenlerin kanlarıyla duş almayı düşleyen mafya babası, tosun-

cukları "duvarları yumruklama" pahasına sabırlı olmalarını emretti. Yazar çizer takımı, RTE'ye korkmaması gerektiğini, sabırlı ve tahammüllü davranırsa her şeyin sessiz sedasız sona ereceğini anlattılar. Amaç hasıl oldu; yürüyüş ve miting arkasında "mitingde kaç kişi vardı" gibi komik bir tartışma konusu bırakarak bitti.

Çok farklı amaçlarla yapılmış da olsa, yine de yürüyüş ve mitingin CHP ve Kılıçdaroğlu dahil düzen erbabının yüzünü ekşiten acı meyveleri de oldu. Öncelikle, Kılıçdaroğlu'nun itiraf etmek zorunda kaldığı gibi, emekçi sınıflar ve ezilen halklar dinci faşist iktidarın ve faşist devletin kendilerine giydirmek istediği korku gömleğini yırtıp attılar. Devrimin toplumsal güçlerine cesaret ve cüret geldi.

Kılıçdaroğlu ve tayfasının kucaklarında buldukları bir başka acı meyve, devrimin toplumsal ordusunun kendi gücünü görmesi, bu gücün farkına varması oldu. Kılıçdaroğlu ve tayfası, devrimin enerjisini boşaltmak için barut fıçısı üzerinde gösteri yaparken emekçi sınıflar dinci faşist iktidarı ve onun başındaki adamı devirecek bir yol bulma umuduyla onların arkasına dizildiler.

Bir çıkış yolu bulamadılar ama en azından nasıl olmayacağını ve kimlerle yapılmayacağını görmüş oldular. Kitlelerin aldığı bu ders birleşik

devrimin gelişimi açısından küçümsenmeyecek bir derstir. Zira, emekçi sınıflar ve ezilen halklar "halkın dostları kimlerdir" sorusuna ancak böyle, yaşamın öğretici derslerinden geçerek doğru yanıt verebilirler. Ancak bu yolla devrimin burjuva engellerinden kurtulabilirler.

Devrimin toplumsal güçlerinin bilincinde önemli bir değişim yaşanıyor. Sandıkla, seçimle gitmeyeceklerinin bilinçlere kazınmasından sonra şimdi de Kılıçdaroğlu ve CHP'siyle birlikte bunların kuşruğunda kulaç atanların bir işe yaramayacakları, onlardan bir şey beklenmeyeceği düşüncesi geniş kitlelerin bilincine yerleşiyor.

Koşullar, devrimin gerekliliği ve zorunluluğunu anlatan propaganda ve ajitasyon için daha önce hiç olmadığı kadar elverişli. Bu, aynı zamanda, Leninist parti programının, devrimci politikalarının kitleler arasında yayılması, kitleler tarafından anlaşılması ve kabul edilmesi için elverişli koşullar anlamına geliyor.

Öyleyse boşa geçirilecek hiç vakit yok. Bütün devrimci güçler, devrimin kaçınılmazlığını, zorunluluğunu ve yaygınlığını; burjuva egemenliğin yıkılması ve yerine devrimci bir iktidarın kurulması hedefini en geniş kitlelere anlatmak için görev başına koşmalılar.

Gözaltında Ajanlık Dayatması

2 Temmuz günü Sarıgazi'de Sivas Katliamı yürüyüşü öncesi 6 okurumuzla birlikte gözaltına alınan Berat Öztemel için, polislin işbirliği ve ajanlaştırma teklifi ile ilgili basın açıklaması yapıldı.

İHD İstanbul Şubesi'nde avukatı Seher Dursun ile açıklama yapan Berat Öztemel, o gün yaşananları anlattı.

Umut Polat'ın cenazesinin ardından, akşam saatlerinde yapılacak olan Sivas katliamı yürüyüşü öncesi ajitasyon konuşmaları yapan, gazete satan okurlarımıza, polis önce gbt kontrolü bahanesiyle karakol bahçesinde bekletti, sonra "izinsiz toplu gösteri yürüyüş kanununa muhalefet" suçlaması ile savcılığın talimatını beklediklerini söyledi. 1 saat kadar bekletildikten sonra okurlarımız, "örgüt propagandası yapmak" suçlaması ile karşı karşıya olduklarını öğrendiler.

Okurlarımız yürüyüş bitince serbest bırakılırken, Berat Öztemel Antalya Cumhuriyet Savcılığından hakkında "Cumhurbaşkanına hakaret" suçlaması ile soruşturma olduğu gerekçesi ile bir gece daha gözaltında kalacağı ve ertesi sabah savcılığa çıkarıldıktan sonra serbest bırakılacağı söy-

lendi. Gece boyu Samandıra Emniyet Müdürlüğü'nde tutulan okurumuz, sabah avukatına dahi haber verilmeden Anadolu Adliyesi'nde savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldı.

Basın açıklamasında gece 03.00 civarında terörle mücadele şubesinden gelen polislerin kendisi ile

gece boyu "sohbet" ettiklerini, bunun "sorguya çekilme" olmadığını söylediklerini anlattı. Memleketinden dolayı kendisine "bize yardımcı ol", "maddi destek sağlarız", "bizimle işbirliği yap" denildiğini; olumlu yanıt alamadıklarında da evine gireni çıkardı bildiklerini, kimlerle görüştüğünü, kimlere gidip geldiğini bildiklerini, gittiği eylemleri söyleyerek tehdit ettiklerini anlattı. Öztemel, Sakaryalı olduğu için bu durumla daha önce de karşılaştığını söyleyerek, "vatana hayırlı evlat" olması için baskı yapıldığını anlattı ve bu baskıların devrimcileri yolundan çeviremeyeceğini söyledi.

Avukatı Seher Dursun ise bu durumlarda toplumsal desteğin önemli olduğunu vurgulayarak polislerin bu yalnızlaştırma ve ajanlaştırma çalışmalarının işe yaramayacağını ve suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi.

Munzur Festivali Yasaklandı

"Onlar ümidin düşmanıdır; sevgilim, akar suyun meyve çağında ağacın, serip gelişen hayatın düşmanı. Çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına: -çürüyen diş, dökülen et-, bir daha geri dönmek üzere yıkılıp gidcekler"

Dersim'de tüm hazırlıkları tamamlanan 17'nci Munzur Kültür ve Doğa Festivali Tunceli Valiliği tarafından, festival tertip komitesine gönderilen tebligat ile yasaklandı.

Tebligatta "27-30 Temmuz 2017 tarihleri arasında 17'nci Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin gerçekleştirilmek için talepte bulunduğunuz bildirilmiştir. İlimizde basın açıklaması dışında yapılacak toplantı, gösteri, yürüyüşleri oyun, temsil, stant kurma, bildiri dağıtma çadır kurma, oturma eylemi, konser, 2911 sayılı toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanunu kapsamında düzenlenecek tüm etkinlikler Olağanüstü Hal (OHAL) süresince yasaklanmıştır" denildi.

Nuriye Ve Semih İçin Cezaevinde Açlık Grevi

KHK ile iharaç edilen Nuriye Gülmen ile Semih Özakça'ya destek vermek için, cezaevinde bulunan PKK ve PAJK'lı tutsaklar adına yazılı açıklama yapılarak destek açlık grevine başlanacağı duyuruldu.

Açıklamada, "Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın eylemini sahiplenmek her onurlu insanın görevidir" denildi.

Tüm emekçilerin hak-hukuk mücadelesini savunan Nuriye ve Semih'in eylemini sahiplendiğini söyleyen tutsaklar, her zindanda, 3'er kişiyle 3 günlük protesto ve dayanışma açlık grevine gireceklerini açıkladılar.

Filistinli Kadın Önderler Tutsak

İsrail, 2 Temmuz Pazar sabahı yaptıkları bir operasyonla önemli Filistinli sosyalist milletvekili ve esir hakları savunucusu Halide Cerrar, Filistin Kadın Komiteleri Birliği Başkanı (FKKB) Hitam el-Saafin'in de aralarında olduğu 11 kişiyi tutukladı. Bunların arasında altı ay önce İsrail hapishanelerinden salınmış olan İhab Mesud ve El-Arûb mülteciler kampının dört önderi de bulunuyor.

Samidoun Filistinli Esirlerle Dayanışma Ağı, tutuklananların acilen serbest bırakılması için uluslararası eylem çağırısı yaptı.

Halide Cerrar, Filistin Yasama Konseyi'nin İsrail işgal güçleri tarafından esir alınan 13'üncü üyesi idi ve en son 2 Nisan 2015'de alınmış; herhangi bir suçlama veya yargılamasız hapsedilme anlamına gelen idari tutukluk kararı alınmıştı, sonra onunla ilgili uluslararası protestolar bu kararın iptalini sağlamıştı.

Hitam el-Saafin de uluslararası kadın mücadelesiyle Filistinli kadınların ulusal ve toplumsal kurtuluşunu birleştirmek için, Dünya Sosyal Forumu da dahil birçok uluslararası etkinliğe katılmış ve bu etkinliklerde konuşmuştu.

Yapılan şafak baskınlarında onların dışında en az yedi Filistinli daha İsrail tarafından esir edildi. Bunlardan İhab Mesud İsrail hapishanelerinde ge-

çirdiği 16 yılın ardından 12 Şubat'ta serbest bırakılmıştı. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi liderlerinden olan Mesud İsrail hapishanelerinde birçok açlık grevine katılmıştı.

Samidoun Filistinli Esirlerle Dayanışma Ağı, Filistin ve Filistin halkının tüm dostlarını bir kere daha Halide Cerrar'la

Dayanışma Kampanyası yürütmeye ve Hitam el-Saafin'le dayanışma kampanyası başlattı. Bu tutuklamaların Filistin halkının liderlerine, politik faaliyetine ve halk örgütlenmesine bir saldırı anlamına gelmekte olduğunu söyleyen Esirlerle Dayanışma Ağı, "buna binlerce Filistinli esirle yoğun dayanışmayla karşılık verilmelidir" diyor.

Dünya Kadın Yürüyüşü de yaptıkları çağrıda, Saafin ve Jarrar'ın nereye götürüldüğünün bilinmediğini duyurdu, "Siyonist işgal güçleri zor kullanarak evlerine baskın düzenledi ve her iki kadını da bilinmeyen bir yere götürdü. Tarihsel olarak İsrail işgal güçlerinin Filistin halkına ve Filistin davasının aktivistlerine uyguladığı keyfi gözaltılar açık bir insan hakları ihlalidir. Yaşamlarını Filistin halkının kurtuluşuna ve kadınların özgürleşmesine adanmış Filistin'in önde gelen liderlerinin tutsak alınması; demokrasi, kadın hakları ve halkların haklarına yönelik bir saldırıdır. Dünya Kadın Yürüyüşü'nün aktivistleri ve dostları olan bizler; hep birlikte dayanışma içinde, Filistin Kadın Komiteleri Birliği ve Filistin Cezaevleri Dayanışma Ağı Samidoun'u derhal serbest bırakılmaları için uluslararası eylem çağırısına katılmıyoruz. Khalida Jarrar, Hitam Saafin ve diğer tutsakları desteklemek için harekete geç" dedi.

Savaş Ve Sanat

Evvel Temmuz Festivali boyunca Mücadele Birliği ve Ağışığı Sanat Merkezi standları açan Mücadele Birliği Platformu, 14 Temmuz günü de Savaş Ve Sanat panelindeydi.

Ayışığı Sanat Atölyesi, Antakya Samandağ'da Bögürten Cafe'de şairler Nazım Akarsu ve Dolunay Aker'in katılımıyla panel düzenledi.

Panelde söyleşinin yanı sıra bol bol coşkulu şiirler okundu.

EMEKÇİLERİN İSTEMLERİ VOL GÖSTERİYOR

ÖZGÜR GÜVEN

Devrimci mücadele bu topraklarda uzun yıllardan beri sürüyor. Bu mücadeleye Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yaşayan bütün uluslardan ve ulusal topluluklardan işçiler, emekçiler, ezilen sömürülen tüm kesimler katıldı, destek verdi ve bu devam ediyor. Uzun yıllara yayılan devrimci mücadele tek bir hat izlemedi. İnişleri, çıkışları olduğu gibi irili ufaklı pek çok eylem de oldu. Bu eylemler zaman zaman gündemi belirledi, zaman zaman egemen sınıf olan tekelci burjuvaziye ecel terleri döktürdü. Bu eylemler ve mücadele henüz proletarya ve halklara iktidarı getirmese, istenen sonuca varmasa da, proletarya ve halkların mücadele potansiyelini, mücadeledeki kararlılığını ve devrimdeki ısrarını gösterdi. Mücadelenin hedefleri konusunda da pek çok şeyi açıkça ortaya koydu.

Daha öncesine gitmeye bu yazıda gerek yok. 90'lı yıllardan bu yana yaşanan işçi eylemlerine, daha geniş yığınların katıldığı halk eylemlerine, serhıldanlara, isyan ve ayaklanmalara bakıldığında, ne dediğimiz daha açık anlaşılacaktır. Proletarya ve halkların, emekçilerin istemleri bize yolu gösteriyor. Birkaç örnek: 90'lı yıllara girerken yaşanan Büyük Madenci Yürüyüşü, başta Amed olmak üzere Kürdistan'da pek çok kentte yaşanan ve o döneme damgasını vuran serhıldanlar, Gazi Ayaklanması ve daha yakın zamana gelirse Tekel işçilerinin aylar süren Ankara eylemi, Marmara bölgesinde başlayan ve bütün otomotiv sektörünü içine alan Metal Fırtına, 2013 Haziran Halk Ayaklanması, bir yıla yakın süren ve Kürdistan'da pek çok kenti kapsayan hendek-barikat savaşları... Ve daha sayamadığımız nükleer santrallerden Karadeniz yaylalarına, zeytinliklere varan dek onlarca irili ufaklı eylem. Bütün bu eylemlerde ifade edilen istemler, bu eylemler boyunca kurulan sosyal ilişkiler ve örgütlenen toplumsal yaşam, geleceğin toplumu hakkında, sosyalizm hakkında herkese ve her kesime bir fikir vermeye yeter.

Bütün bu eylemlerde sınırlı başarılar elde edilse de, proletarya ve halkların istedikleri yaşamı kurmalarının önündeki asıl engel, herkes ve her kesim tarafından açıkça görüldü. Bu engel tekelci sermaye ve faşist devlettir. Sermaye ve devleti, kitlelerin mücadelesini bastırarak, devrimin önüne geçebilmek için her yola başvurdu, başvuruyor. Reform ve çözüm önerilerinden burjuva zora bu zorun an açık biçimi olan faşist devlet terörüne kadar her yöntemi kullandı, kullanıyor. Bu yöntemlerle proletarya ve halkları, emekçileri bölmeye, parçalamaya, güçsüz düşürmeye, devrim yolundan vazgeçirmeye çalışıyor.

Bütün bunlar kitleler arasında faaliyet yürüten Leninistlere, propaganda, ajitasyon, örgütlenme faaliyeti yürüten devrimin emekçilerine yol gösteriyor. İşçi ve emekçilerin arasında faaliyet sürdürürken burjuva sınıfın uyguladığı politikalar da, işçi sınıfını ve halkları bölüp birbirine düşürme çabaları da açık ve anlaşılır biçimde anlatılmalı, teşhir edilmeli. Aynı zamanda emekçilerden, işçilerden, halktan gelen sorunlara da ikna edici, tatminkar cevaplar verilmeli. Proletarya ve halklar arasında, emekçi yığınlar arasında çalışanlar bilir, işçiler, emekçiler pek çok şeyi merak eder sorular. Bu topluma dair soruların yanında, verilen cevapları, anlatılanları büyük bir ilgiyle ve merakla dinlerler.

Hemen belirtelim, sosyalizme dair anlatılanlar ve açıklananlar kadar, bugünün kapitalist toplumuna dair yapılan değerlendirmeler ve söylemler de önemlidir. Zira geleceğe giden yol bugünden geçiyor. Yani geleceğin toplumu sosyalizm, bugünün toplumu olan kapitalist toplumdan çıktığı halile kurulacaktır. Bu demektir ki, bugünkü toplumu doğru kavrar ve gerçekçi bir eleştiriye tabi tutarsak, geleceğin toplumu olan sosyalizmi de anlatmış oluruz. Bugünkü burjuva toplum eleştiriye tabi tutulurken, kapitalist özel mülkiyet ve kapitalist toplumun tarihsel ve diyalektik olarak aşılacağı, bunun tarihsel toplumsal bir zorunluluk olduğunu ikna edici olarak anlattığımızda, aslında insanları toplumsal bir devrimin zorunluluğuna ve kaçınılmazlığına da ikna etmiş oluruz. Bu nedenle işçiler ve emekçiler arasında olsun, ezilen ulus olan Kürt ulusu ve diğer ezilen ulusal topluluklar arasında olsun, faaliyet sürdüren Leninistler bugün ve gelecek hakkında konuşurken ikna edici olmalı, değerlendirmelere gereken önem verilmelidir.

Bu faaliyet sırasında proletarya ve halkların, emekçi yığınların dile getirdikleri istemler, nasıl bir yaşam arayışında olduklarını da dile getirir. Proletarya ve halkların istemlerine kulak verdiğimizde, onların sağlık, eğitim, konut, ulaşım, kültür, temiz bir çevre içinde kendileri ve çocukları için gelecek korkusundan uzak bir yaşam istediklerini, yani kendi elleriyle yarattıkları uygarlığın nimetlerinden yararlanmak istedikleri görülecektir. Bütün bu istemlerin çok güçlü bir biçimde sosyalizme işaret ettiği açıktır.

Bu istemler, emekçi yığınların sosyalizm istemlerini ortaya koyduğu kadar bu yaşama erişebilmek için nasıl bir çaba içinde olduklarını, yani içinde buldukları bugünkü yaşam ve koşulları değiştirme, devrimcileştirme bakış açısına sahip olduklarını da gösteriyor.

Emekçi yığınların, proletarya ve halkların dünyayı değiştirme uğruna gösterdikleri azim ve çabalar, sermayeye dayalı bu üretim sistemini temellerinden sarstıyor. Tekelci sermaye, proletarya ve halkların kendi istedikleri yeni ve özgür yaşama erişebilmek için yükselttikleri mücadelenin, kendi egemenliklerini tehlikeye atabilecek politik bir ortam yaratmasına asla seyirci kalmaz, razı olmaz. Bunu önüne geçebilmek için bütün gücü ve olanaklarıyla müdahale eder, ediyor. Sermaye daha çok şiddete başvurup baskıyı arttırdıkça karşı tarafta da daha büyük bir azim ve kararlılıkla mücadele yükselir.

Emek ve sermaye... Bu iki karşı güç arasındaki bu durum sürgit devam etmez. Bu nedenle proletarya ve halklar, emekçi yığınlar, sürdürdükleri bu mücadeleyi ekonomik talepler ve reformlar alanıyla sınırlamadan sonuna kadar götürmeli, burjuva sınıfın, tekelci sermayenin ekonomik ve politik her alandaki egemenliğine son verecek kendi geleceklerini kendi ellerine almalıdır.

Filistin, Bir Savaş Çığlığı!

Filistin, insanlığın ilk medeniyetleri kurduğu, kadim, bereketli toprakların, Akdeniz'in güzel sahillerinin, zeytin ağaçlarının ve meyve ağaçlarının yetiştiği coğrafya. Kadim kültürlerin, inançların, yaşam tarzlarının yaşadığı, bir tarafta tarihinin eski yerleşimlerinin, üretimlerinin, mirasının yattığı toprakların, diğer tarafta ise yıllardır süren işgal, ilhak ve savaş ile yıkılmış, tüketilmiş, kanla sulanmış toprakların sahibi. Emperyalizme, siyonizme karşı onuru için senelerce savaşmış ve hala savaşmakta olan halkların coğrafyası.

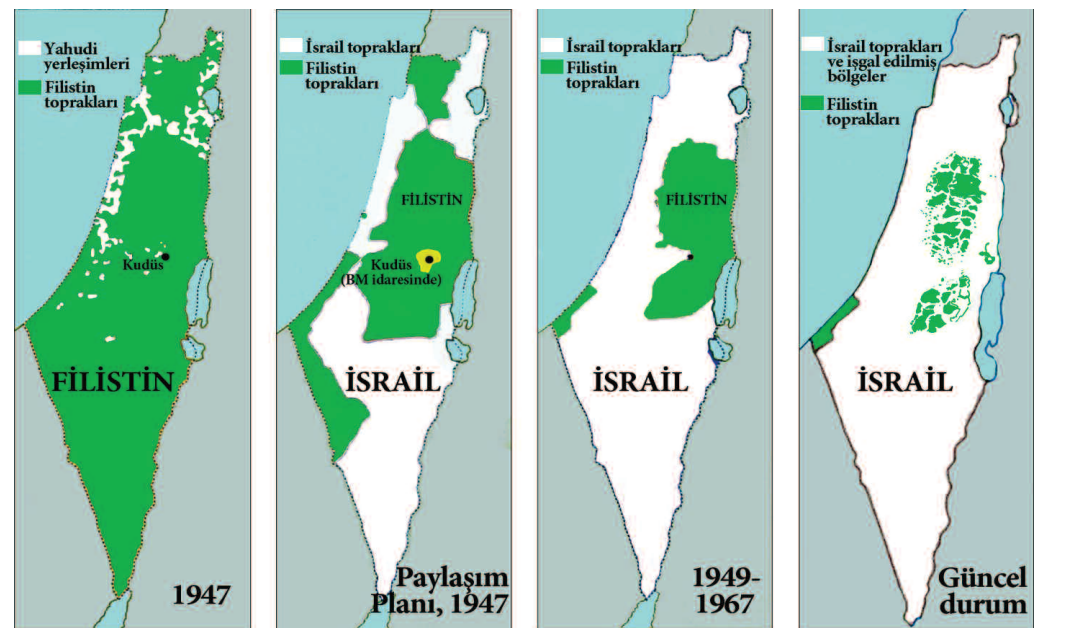
Filistin Ortadoğu'da kurulu bir Arap devletidir. İsrail işgali altındaki Filistin topraklarıyla Ürdün toprakları arasında sınır oluşturan Ürdün ırmağının doğusu Doğu Yaka, batısı Batı Yaka (Batı Şeria) olarak adlandırılır. Her iki yaka da tarıma elverişli düzlüklerden oluşmaktadır. Yüzölçümü toplamda 6220 km2 olan bu coğrafyanın başkenti Kudüs'tür. Nüfusu yaklaşık 4.500.000 milyon olan Filistin gerçek topraklarının çoğunu siyonizmin işgalleri ve toprakların ilhaki ile yitirmiştir. Etnik köken olarak Arapların çoğunluğu oluşturduğu coğrafyada Yahudiler de geçmişten günümüze kadar yerleşim olarak orada yaşamaktadır. Fakat daha sonradan bilinçli olarak geliştirilen iskan politikaları ile Siyonist rejim başka ülkelerde yaşayan Yahudileri buraya yerleştirerek demografik yapıyı değiştirmiş, Arapları bölgeden göçertme politikası gütmüştür. 1940'lı yıllarda yaşanan ciddi Yahudi soykırımı Yahudilerin de inanç, yerleşim olarak da vatan gördükleri Filistin'e göçme konusunda etkili olmuştur. Hatta bazı kaynaklar Yahudilerin bölgeye 1900'lerin başından itibaren geldiğini belirtmektedir. Bugünkü Filistin coğrafyasında çoğunluğu Müslüman Arap, belli bir kesim Hıristiyan ve coğrafyanın bir kesimi de Yahudilerden oluşmaktadır. Dil olarak Arapça, İbranice konuşulmaktadır. Filistin'in önemli kentleri Kudüs, Ramallah, Nablus, Beytüllahim, El Halil, Cenin, Refah. Bunlar bugün Filistin devletinin resmi sınırları içinde kalan yerlerden önemli olanları, fakat eski sınırlara bakıldığında birçok önemli bölge askeri işgalle zorla İsrail sınırlarına dahil edilmiştir.

Aslında son 100 yıllık tarihe baktığımızda bu zaman diliminin Filistinlilere sürgün, askeri işgal, duvarlar, kontrol noktaları, yerleşimlerin yıkılması ve ilhak ve bunu izleyen kendi kaderini tayin etme hakkını getirdiğini görebiliyoruz. 1988 yılında bağımsızlığını Cezayir'de duyuran Filistin'in kuruluş öyküsü 1948 yılına dayanır. Aslında bu öyküyü çok daha gerilere de dayandırabiliriz, Filistin sorununun, Filistinli Arap emekçilerin çektiği acılara neden olan Siyonizm, emperyalizm gibi güçlerin bölgedeki gerici faaliyetleri daha geçmişe dayanmaktadır. Fakat Filistin sorunu gündeme geldiğinde belirleyici süreçler vardır. Bunların bazıları savaşlar, ulusal kurtuluş örgütlerinin kuruluşu, 'İntifada' olarak adlandırdığımız Filistin halkının ayaklanmaları örnek gösterilebilir. Bu bağlamda bu sorunu anlayabilmek için bu süreçlerin bazılarını inceleyeceğiz ve bu sorunun altında yatan temel çelişkiyi, sorunu ortaya koymaya çalışacağız. Çünkü Filistin sorunu ve Siyonizm tartışmaları gündeme geldiğinde bugün ülkemizdeki emir güçleri bile Filistin'i savunabiliyor, ona destek eylemleri yapıyor. Diğer taraftan da bu toprakların, dünyanın ilerici, demokrat, onurlu güçleri, Arap emekçiler de özgür bir Filistin'den yana? Peki şunu soralım o zaman hangi Filistin? Filistin'deki hangi güçler, Filistin'i savunduğunu söyleyen bu kesimler Filistin'e sırtını dönmüş, siyonizmle aynı masalarda oturup kalkan, onunla el sıkışan güçlerden yana. İşte herkesin Ortado-

ğu'da birilerini desteklediği, emperyalizmin, siyonizmin, gericiğin kol gezdiği bu coğrafyada gerçekten Filistin'e ihanet etmeyen, onu savunan birileri varsa ilerici güçler, onurlu, ilerici Arap emekçileri ve Ortadoğu'daki diğer ezilmiş halklardır. Şimdi biraz sorunun temelini inme-ye, bazı kritik dönemleri inceleyerek bir tablo çıkartıp bu konuda gerçekleri biraz açığa çıkaralım.

Filistin'in kuruluşu öncesinde bölgede 1. Dünya savaşı kadar bölge gericiğinin merkezi olan çöküntü halindeki Osmanlı idaresindeki Ulusal olarak Araplar Osmanlı boyunduruğundan çıkma mücadelelerine İngiliz emperyalistleri kendi istedikleri yere çekebilmek için 1918 yılında bölgeyi işgal etmiştir. 25 Nisan 1920'de sermayedarların sözcüsü gibi davranan Milletler Cemiyeti kararıyla, İngiltere'ye bölgenin manda idaresi için yetki verildi ve imzalanan gizli anlaşmalarla o coğrafya İngiltere ve Fransa arasında ikiye bölündü. İngiliz işgali devam ederken, 1926-1938 yılları arasında bölgeye yüzbinlerce Yahudi'nin akın etmesi ve bunun ciddi bir soruna dönüşmesi Araplar arasında ciddi tepkilere, huzursuzluklara neden olur. O döneme baktığımızda her iki tarafın da diğer taraftan intikam biçimindeki misilleme saldırılarını görebiliriz. Bu şiddet içeren olaylar 1938 yılına kadar gider. Durulmasının ardından 1947'de BM'nin sorun çözümlüğü adı altında bölgeye müdahalesi ile bölge iki taraf arasında Arapların durumu kabul etmemesine rağmen bölünmüş ve sorun tamamıyla kalıcı hale gelmiştir.

1948 yılına gelindiğinde 14 Mayıs saat 16.00'da Tel Aviv kentinde iki bin yıldan sonra ilk Yahudi devleti kuruluşunu ilan eder. Filistinliler 15 Mayıs'ı 'El Nakba' yani 'Felaket günü' olarak adlandırmışlar. Kuruluşunun ilanının ardından İsrail güçleri İrgun ve Lehi milislerinin desteğinde, daha fazla ilerleme kaydetti, hatta Filistinliler ayrılmış bölgeleri de ele geçirmeye başladılar. Saldırıların sonucunda Yahudiler Necef Çölü'nde, Celile'de, Batı Kudüs'te ve sahildeki düzlüklerin birçok

bölümünde galip geliyordu. İsrail'in topraklarını Filistin sınırları üzerinde genişletmesi ve daha büyük bir savaş olan bölgesel güçlerin de müdahil olacağı 1967 savaşı ve daha sonrasında da devam etti. Fakat Filistin halkı buna asla sesiz kalmadı. 50 yıllık mücadele tarihiyle bizim coğrafyamızda da adımı çokça duyduğumuz, yaptıklarıyla, duruşuyla adından söz ettiren FHKC(Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) siyasal ve askeri olarak Filistin'in tam bağımsızlığını ve özgürlüğünü ve Arap emekçilerin örgütlülüğünü kurabilmek için mücadeleyi kesintisiz sürdürmektedir. Filistin'in mücadele tarihi şanlı mücadele deneyimleriyle doludur ve bunlardan

birisi de FHKC sayesinde gerçekleşmiştir.

Ve FKÖ Kurulur...

1964'te Kudüs'te kurulan Filistin Kuruluş Örgütü(FKÖ) kısa zamanda Arap devletleri tarafından tanındı. Aslında bölgedeki Arap devletleri FKÖ'nün de kendi kontrollerinde kalmasını istiyordu. Ama Filistinliler gerçekten bağımsız bir örgüt istiyordu ve 1969'da Yaser Arafat örgütün liderliğini ele geçirdi. El Fetih Örgütü ise o dönemde kısa zaman önce kurulmasına rağmen İsrail'e karşı saldırılarıyla ün kazanmaktaydı.

1967 Arap-İsrail Savaşı

5 Haziran 1967'de başlayan ve altı gün sürdüğü için '6 Gün Savaşları' olarak adlandırılan Arap İsrail savaşında İsrail, güçlü hava kuvvetlerinin ordu içindeki kademe komutanlarının ihbarı sonucu havalanmadan yok edilmesi ile karada ilerleyerek, Gazze ve Sina Yarımada'sını, Suriye'den Golan Tepeleri'ni ele geçirir. Ürdün de ilhak ettiği Batı Şeria ve Doğu Kudüs'ten çıkar. 6 Gün Savaşları Filistin sorunu İsrail siyonizmini kazanımlı duruma getirir. Savaş sonucunda 500.000 Filistinli Mısır, Lübnan, Ürdün, Suriye gibi ülkelere göç ederek mülteci durumuna gelir.

Zaman geçerken askeri işgal ve baskı artmaya, Filistin halkının acıları daha da büyümeye devam eder. 1982 yılına gelindiğinde İsrail güçleri FKÖ militanlarını ve İsrail İngiltere büyükelçisine saldırı girişimini bahane ederek Lübnan sınırını geçer ve Beyrut etrafına birliklerini yığar. Bundan yararlanan Hıristiyan Falanjist milisleri İsrail ile ittifak yaparak Sabra ve Şatilla kamplarında yüzlerce Filistinliyi öldürdü. Katliamlar devam ederken 1980'lerin sonuna doğru Filistin halkı Gazze Şeridi'nden başlayarak Batı Şeria'ya kadar birçok kentte ayaklandı ve ayaklanma birçok yere yayıldı. 'İntifada' olarak bilinen ayaklanmada grevler, sokak çatışmaları, sivil itaatsizlikler ile geçen 6 sene boyunca Filistinli emekçiler ellerinden alınmış geri almak için kurşunlara karşı taş, tanklara karşı sapanlarla savaşmış ve binden fazla neferini kaybetmiştir. 1994'te Filistin Yönetimi'nin kurulması ile Filistin Kurtuluş Ordusu İsrail'in boşalttığı yerlere konuşlanır, Yaser Arafat ülkeye dönerek büyük bir kalabalık ile karşılanır ve büyük kitle gösterileri düzenlenir. 1996 yılındaki seçim de bunu kanıtlamıştır. 2000 yılı Eylül ayına gelindiğinde Ariel Sharon (yıllarca faşist İsraili politikacısı) Kudüs'teki Mescid-i Aksa'yı ziyaret etme girişiminde bulununca Filistin halkı ikinci bir İntifada'ya girişerek sokakları yine alev topuna döndürür. 2000'li yıllar ise Filistin halkı açısından mücadele, yıkım ve işgalle geçmeye devam ediyor. Gazze saldırıları, Batı Şeria'nın işgali, Filistinli örgütlerin bazılarının ihaneti ile Filistin halkının acıları katlanmaya devam etmekte. Son süreçlerde devrimci Filistinli liderler Ahmet Saadet gibi önemli isimlerin ve Filistinli tutanakların tecrit edilmesine, cezaevlerindeki baskılara karşı kitlesele açık grevleri gibi önemli

karşı koyuşlar gerçekleşmekte. Filistin dediğimizde aklımıza kanayan bir yara, yıkımlar içinde var olmaya çalışan yaşam mücadelesi ve hiç bitmeyen bir savaş çığlığı... Filistin sorunu başladığı günden bu yana emperyalistlerin, dinci-gerici örgütlerin mücadeleleriyle derinleşti. Küresel sermaye güçleri sorunu çözmek bir yana, çıkarları gereği işbirlikçi İsrail'i desteklemeye ve sorunu derinleştirmeye devam ettiler. İşte Ortadoğu'daki savaşların derinleştiği bugünlerde Filistin sorununu Arap emekçilerin özgürlük mücadelesi, halkların birbiriyle dayanması, emperyalizme ve siyonizme karşı sürdürülecek kararlı mücadele çözecektir.

“Böylesi Baskılara Hiçbir Şekilde Boyun Eğilmeyecek”

5 Temmuz günü Büyükkada'da eğitim çalışması yaparken polis baskını ile gözaltına alınan ve “ajanlık”la suçlanan insan hakları savunucuları için hukukçular bir basın açıklaması yayınladı. 14 Temmuz günü yapılan açıklamaya imzacı olan kurumlar, Türkiye İnsan Hakları Vakfı İzmir Temsilciliği, İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi, Çağdaş Hukukçular Derneği İzmir Şubesi, Özgürlükçü Hukukçular Platformu'dur. Açıklamada;

“Bilindiği gibi çeşitli insan hakları kuruluşlarından bir grup hak savunucusu arkadaşlarımız 5 Temmuz 2017 Çarşamba günü İstanbul Büyükkada'da eğitim çalışması için toplandıkları bir otelden gözaltına alınmışlardır. Arkadaşlarımız Veli Acu, Özlem Dalıran, Nalan Erkem, İdil Eser, Günel

masından hemen sonra iktidar yanlısı medya tarafından insan hakları savunucularına yönelik bir karalama kampanyası başlatılmıştır. Dosyada gizlilik kararı bulunmasına rağmen, hak savunucularının ‘casusluk’ yaparak hükümete karşı bir komplo kurmak amacıyla gizli olarak toplandıkları şeklindeki yalan ve temelsiz ithamlar açıkça masumiyet karinesinin ihlalinin başka bir şey değildir.

Arkadaşlarımızın gözaltı sürelerinin ikinci kez uzatılmış olması ve yetkililerin yargısız infaz niteliğindeki açıklamaları hiç şekilde kabul edilemez. Onlar, onurlu, saygın ve kararlı hak savunucularıdır. Yıllarca insan haklarını korumak ve geliştirmek için omuz omuza birlikte mücadele ettik. Hepsinin yakından tanıyor ve insan hakları ilkelere olan bağlılıklarına inanıyoruz. Gözaltına alınmaları evrensel insan hakları hukuku açısından suç niteliğindedir. Çünkü bu gözaltı işlemi keyfidir ve evrensel hukuk keyfi gözaltı uygulamasını yasaklar. Bu nedenle yetkilileri bir kez daha evrensel hukuk ilkelere ve ‘BM İnsan Hakları Savunucularının Korunması Bildirgesine’ uymaya davet ediyoruz. Arkadaşlarımız, haklarında sürdürülmekte olan temelsiz ve saçma soruşturma derhal sonlandırılarak serbest bırakılmalıdır.” denildi.

Gözaltı haberinin kamuoyuna yansı-

masından hemen sonra iktidar yanlısı medya tarafından insan hakları savunucularına yönelik bir karalama kampanyası başlatılmıştır. Dosyada gizlilik kararı bulunmasına rağmen, hak savunucularının ‘casusluk’ yaparak hükümete karşı bir komplo kurmak amacıyla gizli olarak toplandıkları şeklindeki yalan ve temelsiz ithamlar açıkça masumiyet karinesinin ihlalinin başka bir şey değildir.

Arkadaşlarımızın gözaltı sürelerinin ikinci kez uzatılmış olması ve yetkililerin yargısız infaz niteliğindeki açıklamaları hiç şekilde kabul edilemez. Onlar, onurlu, saygın ve kararlı hak savunucularıdır. Yıllarca insan haklarını korumak ve geliştirmek için omuz omuza birlikte mücadele ettik. Hepsinin yakından tanıyor ve insan hakları ilkelere olan bağlılıklarına inanıyoruz. Gözaltına alınmaları evrensel insan hakları hukuku açısından suç niteliğindedir. Çünkü bu gözaltı işlemi keyfidir ve evrensel hukuk keyfi gözaltı uygulamasını yasaklar. Bu nedenle yetkilileri bir kez daha evrensel hukuk ilkelere ve ‘BM İnsan Hakları Savunucularının Korunması Bildirgesine’ uymaya davet ediyoruz. Arkadaşlarımız, haklarında sürdürülmekte olan temelsiz ve saçma soruşturma derhal sonlandırılarak serbest bırakılmalıdır.” denildi.

Bizi Soyanlar Yoksul Göçmenler Değil Buralı Zenginlerdir

Son dönemlerde Suriyeli göçmenlere yönelik “Suriyeliler Defolup Gitsinler” vb. söylemlerle gerici bir linç kampanyası yürütülüyor. Zaman zaman gündeme gelen bu linç girişimlerinde Suriyeliler en ufak gerginlikte evleri topluca taşlanarak, yakılarak, çoluk çocuk linç girişimlerine maruz kalmaktadır. Son olarak Sakarya’da 9 aylık hamile Emami Al-Rahman ile 10 aylık oğlu evlerinden kaçırılmış, hamile kadına tecavüz edilmiş, ardından 10 aylık bebeğiyle birlikte öldürülmüştür. Emami’nin ve bebeklerinin ölümünün ardından eşi Halid Er-Rahman, “onların canını ve namusunu korumak için buraya gelmiştim, artık gerek kalmadı” diyerek ülkesini neden terk ettiğini açıklamak zorunda kalmıştı.

Yaşanan bu katliam, sadece iki kişinin işlediği bir suç olarak görülmemelidir. Bu gerici anlayışın topluma nüfuz etmiş halidir. Yaratılan ırkçı ve şoven ortam bu tür saldırıların durmaksızın sürmesi anlamına gelecektir. Kuşkusuz bu sorun Suriyeli göçmenlerin yaşadığı sorunların bir yansıması olarak görülmelidir. Suriyeli kadınlara yönelik sistematik bir kıyım söz konusudur. Kadınlar erkek egemen anlayışın en hoyrat, acımasız saldırılarına uğramaktadır. Suriyeli kadınlar savaş ganimeti olarak görülmekte, erkeklerin 2. 3. karısı olarak alınıp satılmaktadır.

Suriye halklarının yaklaşık üçte biri göçmen konumdadır. Bunun yaklaşık 3 milyonu Türkiye’de bulunmaktadır. Bu durum, özellikle AB’ye karşı TC devletinin her fırsatta dile getirdiği bir tehdit aracına dönüştürülmüştür. Göçmenler sadece bu yönüyle değil ucuz iş gücü olarak da kullanılıyor. Suriyeliler üzerinden yaşanan son gerilimde Başbakan Yardımcısı Veysi Kaynak, Türkiye’nin 3 milyon Suriyeliyi beşeri sermaye olarak görmesi gerektiğini kaydederek, “3 milyon insan içinde yüksek tahsilliler, uzmanlar var. Şu anda Kahramanmaraş’ta, Adana’da, Osmaniye’de, Gaziantep’te hatta Ankara’da Ostim’de birçok ilde eğer Suriyeliler olmazsa düz işçilik yapan yok. Fabrikalarımız durur” diyerek bunu açıkça dile getirdi. Devletin ekonomik-siyasal sisteminde özellikle göçmenlerden elde edilen ucuz ve kayıt dışı emek ciddi bir faktördür.

İşsizlik, ücretlerin düşmesi, kiralarnın artması, yaşanan sosyal çatışmalar, suç oranlarının yükselmesi gibi sorunlar Suriyeli göçmenlerle ilişkilendirilerek açıklanıyor. Burjuva medyada haberler bu algıyı güçlendirecek biçimde yer alıyor. Göçmen işçilere sebebi olmadıkları sorunların sorumluluğunu yüklemek ve bu nedenle hak etmedikleri bedelleri onlara ödetmeye kalkmak ancak zalimlerin yapabileceği bir iştir. Bu sorunların gerçek sorumlusu kapitalizm ve emperyalizmdir. Suçlu olan ucuz çalışmak zorunda olanlar değil onları ucuzca çalıştıranlardır. Bu yüzden hesap, göçü ve göçmenliği yaratanlardan sorulmalıdır. Ve ısrarla kararlılıkla halka anlatılması gereken bir şey vardır: “Bizi soyan, sömüren göçmenler değil, buralı ve zenginlerdir.”

Evvel Temmuz Festivali Antakya Samandağ'da başladı

Etkinliklerin başlamasıyla birlikte, Antakya EKA da kadınların toplumsal hayattaki yeri üzerine bir panel gerçekleştirdi.

11 Temmuz günü Samandağlı kadınların katılımıyla gerçekleşen panelde kadınların sosyal hayatta yaşadıkları sıkıntılar, ataerkil dil, taciz, tecavüz ve devletin kadınlar üzerine yaptığı gerici açıklamalar ve Marksizm ve feminizm üzerine sunumlar gerçekleştirildi.

Konuların sunumundan sonra kadınlarla çözüm üzerine uzun süreli bir sohbet gerçekleştirildi.

Panel sonunda yeni tartışma günleri belirlenerek etkinlik sona erdi. Bu yıl, festival alanında yoğun güvenlik önlemleri alınmış durumda. Konser alanı polis bariyerleri ile çevrilmiş ve polis tarafından alana arama noktası oluşturulmuş. Bu yoğun önlemler eşliğinde akşam saat 20.00 itibari ile festival kapsamındaki konserler başladı.

Geçen yıla oranla yoğun katılımlı geçen konserlerde ilk gün yerel gruplar ve son olarak Grup Abdal sahne aldı.

Mücadele Birliği Antakya

Evvel Temmuz Festivali Polis Saldırısıyla Başladı

Evvel Temmuz Festivali kapsamında her yıl olduğu gibi, bu yıl da Antakya’da bulunan bir çok devrimci kurum, festival alanında stant açarak Samandağ halkı ile buluştu.

Festivalin ilk günü alanda yapılan afiş çalışmalarına ve asılan pankartlara polisler saldırdı. Devrimci Öğrenci Birliği, Mücadele Birliği ve Emekçi Kadınların alanda astığı pankart ve afişler polis tarafından yırtıldı. Aynı zamanda Devrimci Partinin stant karşısına astığı pankarta da saldıran polislerle gençler arasında arbede yaşandı.

Devrimci kurumların tepki gösterdiği olayda, Tertip Komitesinin araya girmesiyle polis alandan uzaklaştı.

Mücadele Birliği / Antakya

KIYAMET RANDEVUSU

UMUT ÇAKIR

Amerika'nın kötü ünlü manipülatörlerinden Jim Rogers artık Çin'e taşındığını, çocuklarının Çince öğrendiğini duyurmuş. Adamın aile hayatından bize ne demeyin. Servetini “her şey çok güzel” yalanını pazarlayarak yapan bu şahıs, bakın neler yumurtlamış: “Bu yıl sonu ya da gelecek yıl tüm zamanların en kötü krizi patlak verecek. Sistem çökecek. Devletlerin iflas ettiğini göreceksiniz. Batı medeniyeti çökecek, hayatınız boyunca yaşadığımız en büyük çöküş olacak.” Anlaşıyor ki, Çin'e taşınması ve Çince öğrenme hikayesi sözlerine inandırıcılık kazandırmak için.

Muhterem, kıyameti haber veren Sur'u üflüyor; ama korkusunda yalnız değil. Bu yılın başında toplanan Davos zirvelerinde ana tema şuydu: Ya servetimizin bir kısmını sus payı olarak dağıtırız ya da olacaklara katlanırız. Ama öyle kolay değil tatlı servetlerden vazgeçmek. Peki ne yapıyor burjuvazi? Onu da şu haberdan okuyalım:

“Teknoloji milyarderleri, dünyanın farklı bölgelerinde hazırladıkları sığınaklara kendilerini korumak için ateşli silahlar stokluyor. En büyük korku, dünya ekonomisinin alt üst olması ve ardından zenginlerle yoksullar arasında büyük bir mücadele başlaması.” (Hürriyet, 5 Şubat 2017)

Her eve bir tüfek ve bin mermi kampanyası başlatan AKP'lilerin durumu her halde şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bütün bunlar neyi anlatıyor? 2008'de patlak veren küresel depresyonun atlatılmadığını, emperyalist kapitalist sistemin tarihte eşi görülmemiş bir çöküş ve kıyamet hazırladığını. Proletarya için önemli olan nokta kıyametin neredeyse bir randevu kesecek kadar yakın olmasıdır. Bunu bilmek, iddialarımıza cüret, çalışmalarımıza ciddiyet, hazırlıklarımıza aciliyet kazandıracaktır.

Yaklaşan çöküşün çapını anlamak için 2008'den bu yana yaşananları çok kısa hatırlatmak gerekecek. Kriz patlak verdiğinde iflas ederek sistemi tıkayan aşırılıkları gidermesi gereken banka ve şirketlerin “vazgeçilemeyecek kadar büyük” oldukları, yani kendileriyle beraber herkesi uçuruma çekecekleri anlaşmış, hükümetler devreye girmişti. Çöpe dönen senetler satın alındı, bankalara keçperler dolusu kredi para dağıtıldı. Ancak 2013'ten itibaren durmaksızın çalışan tulumbanın hükümetleri hızla iflas noktasına taşıdığı görüldü. ABD kredi faizlerini artırarak frene basma planları yaptı. Ne var ki, geçen dört yılda bu konuda ciddi adımlar atılmadı. Çok ciddi riskler belirmişti çünkü.

Birinci risk; bol keçpe dağıtılan kredilerin, Brezilya, Güney Afrika, Türkiye gibi bölgelerinde ağırlığı olan ülkelerde balonlar oluşturduğu, eğer frene basılırsa, buralarda toplumsal devrimlerin kaçınılmaz olduğu anlaşmıştı. İkinci risk; enerji (petrol, gaz vs.) hatlarında ortaya çıktı, bu hatlar güveneye alınmadan ABD dünyaya dağıttığı kredi paraları geri çağırılmazdı, çünkü dolara dünya rezerv para özelliği kazandıran en güçlü destek, dolarla alınıp satılan petrolden geliyordu. Üçüncü risk; ABD'nin artık “vazgeçilmez ülke” statüsünü kaybetmesinden ileri geliyordu. Ticari ve kredi kanallarında küçülen dolar pastasının yerini almaya aday kredi kaynakları belirmişti. Rusya ve Çin böyle bir duruma hazırlık için uluslararası bir kredi bankasının temellerini atmıştı. Sonuç olarak ABD, hem bölgesel devrimlerin hem de Rusya-Çin ittifakının önüne barikatlar kurmadan faizleri arttıramazdı. 2008'den bu yana deli gibi çalışan kredi pompalama merkezleri hiç durmadı; şirketleri, aileleri, öğrencileri, devletleri bir borç dağıtımına gömdü.

2008'de sistemi tıkadığı söylenen “toksik” kağıtlar bankalara aitti, şimdi doğrudan devletlere ait. Devlet borçlanma kağıtları çöpe dönüşmek için son çare nedir? Savaş. Yalnızca bir savaş çöpe dönüşmesi kaçınılmaz devlet kağıtlarına zorunlu bir talep ve fiyat kazandırır. Böyle bir savaş hali hazırdadır: 3. Dünya Savaşı. Sorun şu ki, başkalarının omuzları üzerinden ateş açarak süren bu savaş, devlet kağıtlarına istenen itibarı kazandırmıyor. Bunun bir adım ötesi, yani büyük güçlerin doğrudan savaşı ise öyle kolay göze alınabilecek türden değil. Hem öngörülen yıkım hem de emperyalist merkezlerin mutfağını yangın yerine çeviren sert sınıf mücadeleleri, şu ana dek burjuvaziyi engelledi. Çok önemli olmakla beraber, meselenin savaş kısmını şimdilik bir kenara koyup, krizin Türkiye üzerinde yaratacağı yıkımın çapını görmeye çalışalım.

Mayıs ayı raporunda IMF, gelişen ekonomilerde koşullar elverişli diyor, ama şöyle bir ek yaparak: Türkiye hariç. Küresel depresyonu dünyanın en yüksek faiz oranlarını uygulayarak komaya girmeden atlatan Türkiye ekonomisi, son bir yılda koma sinyalleri vermeye başlamıştı. Sanayi üretiminin ağır yükünü taşıyan Organize Sanayi Bölgeleri, enerji tüketiminde muazzam düşüşler yaşadı. OSB'lerde çalışan yüzüne yakın işçi kapağıya kondu. Bir yıl içinde 200 bin kadar esnaf dükkan kapattı. 2001'i aratmayan bir yıkımdır bu.

Tıkanıklığı aşabilmek için AKP hükümeti yılın başında Kredi Garanti Fonu'na (KGF) katkı sundu. Yani bankalara “söz bol keçpe koşulsuz kredi dağıtın, riskleri ben üstleniyorum” dedi. Çoğu kısıtlanmasın kaldırılan kredi, bir kaç ayda % 30 gibi görülmemiş bir artış gösterdi. Bundan ala balon, arasan bulunmaz. 250 binden fazla her boydan şirket, kovalarıyla kredi musluğunun başına koştu. Ancak, sınıai üretimde gram büyüme görülmedi. Nereye gitti onca kredi dersiniz, tüm işletmeler o kredileri borçlarını biraz hafifletmek için kullandı diyebiliriz. Sonuçta hükümet, hazineyi, bütçeyi, devlete ait ne varsa her şeyi, bu fon aracılığıyla yaklaşık yıkım dozlarının önüne atmış oldu. Oldu mu tam olsun, ayakta kalan hiç bir şey kalmaması, tarih hükümünü böyle veriyor olsa gerek.

O dozer, bu yılın sonunda mı, yoksa beş yıl sonra mı harekete geçecek şu andan bunu kestirmek zor. Ancak sermaye dünyası, umutsuzca ve şiddetle büyük kapışmaya hazırlanıyor. Kimi Çin'e kaçıyor, kaçacak yeri olmayan “en az bin mermi” arayışına giriyor. Peki ya proletarya? Gözler önünde sistem çökerken, devletler iflas ederken, medeniyetler yıkılırken, tüm enkazın üzerine kendi zaferinin kızıl bayrağını mı dikecek yoksa o acınası “krizin faturasını ödemeyeceğiz” mırıldanma mı kulak verecek?

Bu noktada proletaryanın devrimci sınıf partisine ve onun işçilerine büyük bir görev düşüyor. Bu kez tüm yıkıcı gücüyle kriz etkisini gösterince, yarı şok haldeki işçi sınıfı hemen harekete geçmek için düşünmeye fırsat bulamadan kendine tanıdık gelen ilk slogana sarılacaktır. Cümle oportünist ve reformist çevrenin çabalarıyla “krizin faturası” şimdilik kulaklarda en fazla cınlayan slogan oldu. Bu durumun kırılması “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak” sloganının en azından sınıfın devrimci çekirdeğine ulaştırılması, bu görevin krizin şok dalgaları başlamadan başlanması elzemdir.

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın 15 Temmuz töreninde 4 metreye kadar su altında hareket kabiliyeti olan tankların, "egzozuna tişört tıkanarak durdurulduğunu" söylemesi üzerine gözler üretici firma Krauss-Maffei'a çevrildi... Zaytung

Avrupa Parlamentosu'nun Raporunu Tanımadığını Açıklayan Türkiye, Avrupa Birliği Müzakerelerini Katar'la Yürütecek... Zaytung

Suruç Katliamı Davası Başladı

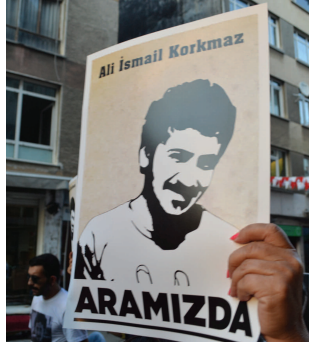
Urfa Suruç'ta Amara Kültür Merkezi'nde 20 Temmuz 2015'te IŞİD'in canlı bomba saldırısı sonucu 34 devrimci gencin yaşamını yitirmesine ilişkin açılan davanın 2'nci duruşması, 14 Temmuz günü Urfa 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı.

Duruşmayı takip eden Berkin Elvan'ın annesi Gülsüm Elvan, "Adaleti sağlana kadar mücadelemizi devam ettireceğiz. Biz bitti demeden, bitmez bu davalar" dedi. Öte yandan mahkeme başkanın değiştirildiği duruşmada öğrenildi.

Duruşmayı takip etmek için gelen Suruç'ta yaralanan Kağan Yıldız ise, "Devlet tarafından organize edilen barbar DAİŞ çetesinin Suruç'ta gerçekleştirdiği katliamda 33 düş yolcusu şahsında tüm devrim şehitleri önünde saygı ile eğiliyor ve onların mücadelelerini bıraktığı yerden devam ettireceğimizin sözünü veriyorum" dedi.

Davadan bir beklentilerinin olmadığını sözlerine ekleyen Yıldız, "Biz adalet isteyeceğiz, ancak onların vermeyeceğini biliyoruz. Saray tarafından talimatla karar veren bir yargıçtan bir hukuktan bir adaletten bizim bir şey beklememiz mümkün değildir" diyerek davayı takip etme amaçlarının yapılan hukuksuzluğu ve adletsizliği teşhir etmek olduğunu söyledi. Nefes aldıkları sürece davanın takipçisi olacaklarının altını çizen Yıldız sözlerini "Sorumlular ve teşvik edenler bellidir. Ben katliamda yaralananlardan biriyim. Şuurum ağıttı her şeyi gördüm. Ben gör-düklerimi mahkemede dile getireceğim. Polislerin çocukları, kadınları gençleri katlettiği ve yargılanmadığı bir Türkiye'de yaşıyoruz. Şikayetçi olacağız, ancak savcuların ve yargıçların bu kişileri yargılamaya gücü yetecek midir? Yetmediğini biz biliyoruz. Biz sadece onların hukuksuzluğunu teşhir etmek için buradayız" diyerek bitirdi.

Ali İsmail Anıldı

Ali İsmail, ölümünün 4. yılında 10 Temmuz günü Antakya halkının katılımıyla anıldı.

Ali İsmail Korkmaz Vakfı'nın (ALİKEV) hazırladığı etkinlik programı, saat 20.00'de Gezi Ayaklanmasında ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşu ile başladı. Sonrasında aile adına söz alan abi Gürkan Korkmaz Ali İsmail'e ve ölümsüzleşenlere sahip çıktığı için Antakya halkına ve başka Ali İsmailin düşlerini gerçekleştirmek için kurulan ALİKEV'e maddi ve manevi destek olan herkese teşekkür etti. Ardından sahneye anne Emel Korkmaz ve baba Şahap Korkmaz çıkarak misafirleri selamladı.

Sonrasında başlayan etkinlik programında önce sahneye çocuk bale grubu çıkarak gösterilerini yaptılar. Ardından ALİKEV Müzik Topluluğu, Grup Abdal Ve Jehan Barbur sahne aldı.

Etkinlik programı sloganlarla sona erdi.

Mücadele Birliği / Antakya

Eğitim Diyanet'in Elinde

Milli Eğitim Bakanlığı, Diyanet İşleri Başkanlığı ile imzaladığı protokolle eğitimi adım adım Diyanet'e devrediyor.

Lise tercih döneminin başlaması ile imam hatipler için harekete geçen MEB, imam hatip liselerine yapılacak kayıt ve nakil işlemleri "kolaylaştırmaya" devam ediyor. Bakanlık, halen Açık Öğretim İmam Hatip Lisesi programında eğitim gören ve hafızlık belgesi olan

9. ve 10. sınıf öğrencilerinin örgün eğitime dönmek için müracaatların müftülükler aracılığıyla Diyanet İşleri Başkanlığı'na yapılması talimatı verildi. Diyanet ile MEB'in birlikte oluşturacağı komisyonca değerlendirilecek öğrencilerin Anadolu İmam Hatip Liseleri'nin boş kontenjanlarına yerleştirilmesine karar verildi.

Devlet eliyle dinci, gerici eğitim hızla her yeri doldururken, bilimsel, akademik eğitimin önü kapanıyor. "Kur'an okuyan seccade" daha önemli olurken, insanlık için geliştirilen yara bandı projeleri gibi bilimsel buluşlar ise artık bir değer taşıyor.

EVVEL TEMMUZ

Tarihte her halkın anlam verdiği günler vardır. Bu günlerde emekçi halklarımız umudu geleceği ve özlem duydukları toplumsal yaşamı hayal ederler. Bu hayaller büyür büyür ve gerçek bir toplumsal güce dönüşür. Bu anlamlı günleri anlamak, tanımak için bölgenin tarihini, sosyolojisini bilmek gerekir. Evvel Temmuzun anlamak istiyorsak bölgede yaşayan Arap Alevi halkını tanımamız gereklidir.

Rumi takvimine göre 1 Temmuz, miladi takviminde 14 Temmuz Sümerler'de Durizi, eski Mısır'da Osiris, Fenike uygarlığında Adonis ve Anadolu'da Temmuz olarak bilinir. Coğrafi farklılıklar olsa da, tarihi olaylar bunu biçim olarak değiştirirse de kültürel farklılıklardan kaynaklı fark olsa da öz aynıdır. Temmuz bereketin ve bolluğun ayı olarak bilinir.

Adonis ya da Temmuz ona aşık olan tanrıçanın kıskançlığından esir tutulur. Yer altında yaşamasına zorlanır. Aynı tanrı pişman olur ve onu özgürlüğüne kavuşturur. Yılın altı ayını yerin altında zindanlarda geçiren Temmuz, yılın diğer altı ayını özgür bir şekilde

yaşar. Temmuz'un özgürlüğe kavuşması ile hasat zamanı aynı döneme denk gelir. Temmuz özgürlüğüne kavuşmasıyla birlikte hayata anlam taşır. Yeryüzüne aşk ve bereket getirir. Bunun için farklı bölgelerde kültürel topluluklarda törenler düzenlenir, değişik yerlere gidilerek adaklar adanır. Ondan dolayı Temmuz, eski Mezopotamya topluluklarında bereket, aşk ve bolluğun dönemi olarak bilinir. Temmuz mitolojide bereket tanrısıdır. Bu 4000 yıllık gelenek, bugün farklı şekilde olsa da kutlama şekli eskiyi aşmış ve bir festival halini almıştır. Yılın en bereketli ayı sayılan Temmuz adını buradan alır. Fransız Devriminin yıldönümüyle aynı güne denk gelmesi nedeniyle bazı kesimlerde Bastille Günü olarak anlaşılır. Bunu Antakya'da yaşayan Arap Alevileri kabul etmez ve bu bayramın köklerinin çok daha eski olduğunu savunur. Çoğu yerlerde isim değiştirerek bu gelenek bugünlere kadar devam eder.

Evvel Temmuz nedir dendiğinde Türkçe'de evvel ilk demektir. 4000 yıllık bir tarihsel geçmişi olan Evvel Temmuz, Samandağ'da 1990'dan sonra

kutlanmaya başlandı. 1980 darbesinde faşist cunta döneminde yasaklanmıştı. Evvel belirli bir döneme geçişi ifade eder. Tutsaklıktan özgürlüğe geçişin dönemidir. Özgürlüğe kavuşan bireylerin/halkların yaşamını nasıl mutlu kıldığı tarihtir. Sanatsal içeriğiyle bilinen Evvel Temmuz Festivali aslında çok geniş bir içeriğe sahiptir. Sanat politik felsefe toplumun politikleşmesini sağlıyor. 90'lı yıllarda devrimcilerin etkisiyle bugün on binlerin katıldığı politik bir festival olmuştur. Geniş verimli toprakları olan Mezopotamya'nın en eski yerleşim yeri Antakya'da olması ayrı bir anlam taşır. Antakya'nın tarihi eskidir. Çok geniş bir kültüre zenginliğe sahiptir. Halklar mozaği olarak anlatılır. Evvel Temmuz bu zenginliğin bereketin ve halklar arasındaki bağın gücünü de dost düşman herkese gösterir

1990'lı yıllarda küçük toplantılar şeklinde düzenlenen oturumlar ve dernek faaliyetlerinden bu güne binlerin katıldığı bir halk festivaline dönüşmesinin altında yatan en büyük neden, halkın bilincinin gelişmesi ve yeni arayana bir coğrafyada halkın buna açık ve ihtiyacı olduğudur. Başta Arap Alevileri olmak üzere Antakya emekçi halkların umudu büyütmesi için düzenlenen bir halk festivalidir. Son yıllarda festival Adana ve Mersin Arap Alevilerinin yaşadığı illerde de kutlanmaya başlandı

İçinden geçtiğimiz bu süreçte emekçi haklarımızı geleneklerini yaşatmakta zorluk çekiyorlar. Topraklarımızda ve Ortadoğu'da yaşanan savaşlar bunun en büyük etkenidir. Bu durum halklarda derin etki yaratıyor. Bu haksız ve halkların kendi savaşları olmayan emperyalist savaşlar hakları geleceklerinden ve geleneklerinden koparmakla kalmıyor, toplumu çürütüyor, yozlaştırıp sistemin bir parçası haline

getirmeye çalışılıyor.

Halklara dönük baskıların arttığı bu süreçte gelenekleri yaşatmak bugün dünden daha fazla önem kazanmıştır. Yılın belirli döneminde böyle festivaler yapmak iyidir fakat yeterli değildir. Faşist devletin dinci gerici IŞİD faşizmiyle beraber her yanda baskılarını ve katliamlarını artırdığı bir dönemde bir halk bunu nasıl başarabilir. Antakya emekçi halkımız Gezi ayaklanmasında bunların bir kısmını yaptı. Bunun içinde bedel ödemekten de çekinmedi. Yiğit ve kahramanca çatışan üç evladını sonsuzluğa uğurladı. Ölümsüzleşen her evladımız bizim onurumuzdur. Bundan herkes emin olsun ki düşleri olan devrimi zafere taşıyacağız.

Şimdiki süreç daha sert ve acımasız olduğundan dolayı daha planlı, örgütlü ve sistemli hareket etmelidir. Faşizm güçsüz ve gözü dönmüş durumda. Kendi yıkılışını geciktirmek için her şeyi yapacak, sıkışmış bir vaziyette. Devlet kendi yaptığı Reyhanlı katliamı gibi yeni katliamlar deneyebilir. Önümüzdeki sürecin bundan daha sert olacağı faşist devletin içte ve dışta bir savaşa hazırlık yaptığı biliniyor.

Bundan en fazla etkilenecek olanlardan kesim de Arap Alevi halkımızdır. Onun için ayaklanmada nerede eksik yapıldığına dair dersler çıkarmak bir halkı ileri taşır. Şimdi bunu yapma ve ileriye hazırlık yapma zamanı. Bir halk faşizme karşı zafer kazanmak istiyorsa örgütlenmeli ve silahlanmalıdır.

Kanla sulanan Ortadoğu'da ve topraklarımızda barışın ve özgürlüğün anahtar emekçi halklarımızın emperyalizme, faşizme karşı yürütecekleri mücadeleye ve savaşa bağlıdır. Tarihin gerçekleri asla yok edilemez. Çünkü tarih halkların yaşamında yüreğinde ve bilincinde saklıdır. Faşizm halklarımızın değerlerini ve tarihini yok etmeye çalışıyor. Başaramayacaklar. Umutlarını düşlerini hayata aşılamanı gelecek taşıyacak olan bir halkın topraklarında hiçbir baskıcı güç bunu başaramaz. Tutsaklıktan özgürlüğe kavuşan Temmuz gibi faşizme karşı savaşmak özgürlüğümüzü elde etmek mutlu bereketli ve savaşsız bir gelecek için silahlarımızı kuşanmak şimdi her bireyin ertelenemez görevlerinden biridir. Ancak o zaman geçmiş geleceğe özgür bir şekilde taşınmış olur.

Sanayi siteleri üniversite yerleştirme sonuçlarını değerlendirdi: "Kaç puan alırsan al yine gel!"

Resmi Gaste

GENÇLİK ÖRGÜTÜ KOMSOMOL

Gençlik devrimlerin lokomotifidir. Gençlik saf bir sınıfa ait grup olmadığı gibi devrimlerinde en büyük güçlerinden biridir. Gençlik; işçi gençlik, köylü gençlik ve öğrenci gençlik olarak ayrılır. Bu yüzden saf bir sınıfa aitlik göstermez.

İşçi gençlik, işçi sınıfının bir parçasıdır. Bu işçi gençlik özellikle içerisinde faaliyet yürütülmesi gereken ana hedef kitlemiz olmalıdır. Lenin işçi gençlik için şöyle der; gençlik, özellikle işçi gençlik devrimin motor gücüdür. Bizde buradan yola çıkarak ana hedefimizi işçi gençlik olarak belirlemeliyiz. Bu ana hedefi devrim saflarına katarak, işçi sınıfının en genç, dinamik ve cüretli kesimini örgütlemiş, ayaklanmanın komutanları olabilecek potansiyelde işçileri saflarımıza katmış oluruz. Komsomol'un bel kemiğini de oluşturacak kesim bu kesimdir.

Köylü gençlik, özellikle yoksul kır proletaryasına ait gençlik devrimin müttefiki, işçi sınıfının en büyük dostu olabilecek potansiyele sahip gruptur. Özellikle tekelci burjuvazinin tarımı kapitalistleştirilmesi ile yoksul kır proletaryasını ortaya çıkartmasından sonra köylü

gençliğin önemi artmıştır. Toprakları ellerinden alınan, kendilerine ait olan topraklarda ırgat olarak çalışmak zorunda kalan bu kesimin tekelci burjuvaziye karşı olan kinini (sınıf kinini) kullanarak devrim saflarımıza katmak daha da mümkün olacaktır.

Öğrenci gençlik, içerisinde emekçi sınıfın, küçük burjuvazinin ve burjuvaların bir arada bulunduğu karmaşık yapıdadır. Bu yüzden öğrenci gençlik içerisinde ana hedef yine emekçi sınıfa mensup ailelerin bireyleri olan öğrenci gençlik olmalıdır. Öğrenci gençlik, aydın karakteri gösterir. Çünkü bir işçiye oranla bilime, felsefeye, güncel politikaya, araştırmaya daha çok vakit bulur. Eğitim seviyesi yüksek araştırma imkanına sahip olan bu kesimde aydın karakter göstermesi gayet doğaldır. Bize düşen ise bu öğrenci gençliği devrim saflarına katmak ve kurtuluşunun işçi sınıfının iktidarında olduğunu göstermektir.

Küçük burjuva özellik gösteren bu kesim devrim tarihimize her zaman önemli roller almıştır. Denizler, Mahirler birer öğrenci olmalarına rağmen kurtuluşlarının işçi sınıfının iktidarında olduğunu görüp şuan devrim tarihimize adlarını yazdırmışlardır. 6. Filo eylemlerinden, İsrail büyükelçisinin aracının yakılması gibi devrimci zoru kullananda yine bu kesimdir.

Gençliğin, devrimci sınıf partisinin ideolojik ve politik görüşlerini benimse-

yen ve bu doğrultuda kendi bağımsız faaliyetini yapan bir örgütü vardır. Bu örgüt Komsomol'dur. Komsomol'un ana hedefi gençliği devrimci sınıf partisinin ideolojik, politik görüşleri çerçevesinde örgütlemek, savaştırmak ve yetkinleştirip bu devrimci sınıf partisine hazırlamaktır. Komsomol bilinci ve yüreği devrimden yana olan her genci hazırlayan bir okuldur.

Bu örgütlenme gençlik için, proletaryanın disiplinini kendisine örnek edinen, aynı zamanda hatalar yaparak öğrendiği ve kendisini geliştirdiği yerdur. Komsomol kendi planlarını, politik değerlendirmesini, kongre, konferans vs. kendisi düzenler. Bu yüzdendir ki bağımsızdır.

Komsomol'un genç kitleler içerisinde yayılması için açık, yarı-açık her türlü mücadeleyi kapsayan bir yapıda olması şarttır. Bu yüzden kitle örgütleri içerisinde faaliyet yürütmesi ve var olması gerekir. Böyle işlemeyen bir yapı kitleleşemez, devrimin sıra neferlerine ulaşamaz.

Komsomolcu olmak sadece illegal alan faaliyeti değildir. Genç kitlelerin kadrolaşacağı yerdur. Askeri, politik, örgütçü kadroların yetiştirileceği yerdur. Bu alanda faaliyet yürütmek için bir gencin devrimin önceliğine inanması, kurtuluşunun politik iktidarın ele geçirilip işçi sınıfının iktidarının kurulması hedefine odaklanması, yaşamını devrimle birleştirmesi ve güvenilir, samimi olması yeterlidir.

Kendisinde bu özellikleri hisseden her gencin Komsomol'a ulaşması gerekir. Bu özellikleri kendisinde barındıran genci zaten Komsomol bulacaktır. Devrimin sınıf partisine hazırlık yolunda ki her gencin yeri burasıdır.

HAYAL KURMA EYLEMİ

UMUT GÜNEŞ

Hayal kurmak... Hayal kurma denince aklınıza ne gelir diye sorduğumuzda, herkesin aklına elbette farklı durumlar gelecektir. Bireysel kurtuluşunu değiştirmeyi isteyen, kendi yaşamı, sevdiği kariyeri, diğer canlıları düşünerek hayal kuranlardan, çağımızın Don Kişotları'na kadar herkes hayal kurar. Ev, kariyer, sevgi, yaşam aklınıza gelebilecek ve gelmeyen her şeyle ilgili insanlar hayal kurabiliyor. Çünkü insan bilincinin belli bir kapasitesi vs. olabilir, fakat hayal kurma eyleminin sınırı olabilir mi? Bizce olamaz. Düşleme, ötesini düşünmenin sınırı yoktur. Kendi yaşamlarımıza bakalım, hepimizin kendi düş dünyasında yaşamı için irili, ufaklı çok ütöpik olanından ayakları daha yere basana kadar birçok hayali vardır.

Hayal kurma eyleminin kendisi, aslında yapabileceklerinin ötesine geçme, bir şeyi başarabilme eylemidir aslında. Hayal kurma eylemini hangi bağlamda düşünüyoruz. Sadece bireysel kurtuluşu hedefleyen, beynimizin içinde dönüp dolaşan istemler mi yoksa toplumsal kurtuluşu, dünyayı, doğayı ve insanlığın geleceğini de kapsayan bir düşler bütünü olarak mı?

İnsanlık geçmişten günümüze yaratıcılığını kullanarak, düşleyerek ve merak ederek tarihsel evrim içerisinde bugünlere geldi. İlkel komünal toplumdun, gericiğin en korkunç olduğu zamanlara, insanlığın düşünsel, teknolojik, üretim biçimi ve yaşam tarzı olarak en çok ilerlediği bugünlere kadar insanlar hep hayal etti, merak etti, bir adım öteye geçmek istedi. Dönem geldi, düşünmek bile yasaklandı, insanlar esir alındı, insanın sadece itaat etmesi, düşlememesi istendi.

Egemen sınıflar köleci, feodal ve kapitalist toplumların tümünde tarihsel olarak ilerlese de sınıfsal olarak, erk olarak ezilen sınıflara karşı baskıcı, gericiydi. Gericiliğin içinde tarihsel ilerleme boğulmak istendi. Özgür, ilerici bir dünyayı düşünenler, hayal edenler, savunular yakıldı, yok edilmek istendi.

İnsanlığın tarihinde bilimsel, düşünsel gelişmeler hep merak eden, hayal eden, araştıran insanın, sorgulayan beyinlerin eliyle gerçekleşti. 1830-1848 Devrimlerinde, 1871 Paris Komünü'nde Paris'te göğü fethetmeye çıkıp ateş ve soğuk çeliğin, barutun ve gericiliğin içinde sınıman milyonlarca işçi, emekçi düşlemekten vazgeçmedi. Toplum tarihlerinde, halk yığınlarının özgürlüğü için dövüşmesinden yeni bir toplumu kurmasına, nesnel gerçeklikten hareket edip, özgürce düşleyen ve işçi sınıfının teorisini yazan Marx, Engels, Lenin'e kadar hepsi bulunduğu yere sığınarak daha fazlasını düşledi düşledikleri dünya için emekçilerle birlikte dövüşmekten vazgeçmedi.

İşte Rus işçi sınıfı, emekçi hakları 1917'nin o soğuk ve çetin Ekim günlerinde despotizme, yozlaşma ve çürümeye, sömürüye ve açlığa karşı özgür bir dünyayı düşleyen kararlı ordulaşmış Rus işçi ve emekçileri yıktılar despotizmin, gericiliğin kalelerini ve kurdular işçiden, emekçiden yana dünyayı.

Peki Rus işçilerinin düşlediği, istediği özgür dünya ayakları yer basmayan, ütopyalardan mı oluşuyordu? Yıl 1917. Günlerden Ekim, sömürünün ve açlığın, savaşın ve ihanetin içinde Rusya kıvranıp duruyor. 1800'lerin ortalarında ortaya çıkmaya başlayan devrimci gruplardan 1917'lere kadar savaş ve mücadeleyle geçen uzun zaman sonunda, işçi sınıfı yıllardır özlemini çektiği partisine 1903'te kavuşmuş, uzun baskı ve gericilik yıllarından sonra 1905'te ayağa kalkmış, yenilmiş zor koşullar altında da olsa mücadele, Ekim Devrimi ve sonrasında da zaferle taçlandırılmış ama hiç kesintiye uğramamıştır.

Ve evet tarihte ilk defa işçi, emekçilerin iktidarı kurulmuştur, Sovyetler. Burada Ekim devrimini uzunca anlatmak gibi bir niyetimiz yok, ama konumuzun bağlamında bazı dersler çıkaralım istiyoruz. Tarihteki her ilerleme, her buluş, insanlığın ilerlemesini hedefleyen her hareket özgürce düşlemekten ve toplumsal kurtuluşu savunmaktan geçiyor demistik. İşte Rus işçilerinin, komünist partisinin yıkılmazlığı, yenilmezliği tam da buradan geçiyordu. Her türlü saldırı ve darbeye rağmen özgürce düşleyen, inandığı, hayalini kurduğu devrimci bir iktidar için evlatlarını vererek zafere ulaşan Rus halkı.

Evet, düşlenen şey nesnel zemini varsa mutlaka gerçekleştirilebilir. İşte tarihte öne çıkan Che, Fideller, Denizler, Alman devrimcileri, Bulgar komsomolcuları, Vietnam halkı, Kürt halkı. Özgürlüğünü düşleyen, insanca bir yaşam için öne atılan, emperyalizme, faşizme, gericiğe savaş çağrısı olmuş insanlar, yığınlar...

Hala düşlemekten korkuyor musunuz? Onlar düşlemeseydi, yola çıkmasaydı bugün buralara gelemezdi, tarihe adlarını altın harflerle yazdıramazlardı. Belki tarihte anonim olabiliriz, ama o halk denizinin içinde onurlu idealler için dövüşmek, o hayali gerçek kılmak için ter dökmek bizim düşümüz olsun. Hani yorgun bir günün ardından, işçi grevinin ardından, bildiri dağıtıp kafamızı yastığa koyduktan sonra hep sorarız ya kendimize 'Bugün insanlık için, devrim için ne yaptın diye'? İşte o an şu cevabı verebilmek 'Bugün düşünüyordum insanlığın sömürülmediği, bebeklerin açlıktan ölmediği, insanlığın geriye götürülmediği, ayaklar altına alınmadığı bir dünya için çalıştım'.

İşte biz hayal kurmayı seven gençlik olarak yolumuza düş kurma, yeni yaratma eyleminden vazgeçmeyelim. Çünkü faşizm her yolla bizi ele geçirmeye çalışıyor. Ve en çok da onlar gibi düşünen, gerici, tükenmiş, umutsuz insanlar istiyor. Sadece elindeki cimbiz, çantasındaki kitap, evindeki bilgisayar, gelecekte kazanacağı para olan gençler istiyorlar. Ancak biz diyoruz ki böyle bir hayat yaşanamamış bir hayattır, zincirlerini kıramayan hayal kuramayan, düş göremeyen insanlardan olmayacağız. Biz devrimin ve özgürlüğün bizi çağırdığı bu günlerde bu savaşta yerimizi almak için elimizden geleni yapalım.

Düşmanın sayı ve güç üstünlüğü bizi yanıltmasın; gerçekçi olup imkansız isteyenler, dövüşe dövüşe yürüyenler yeniyi kurar. Şairin dediği 'Gülmek, bir halk gülebiliyorsa gülmektir' sözlerini unutmadan faşizme karşı özgür, güzel bir dünyayı kurmanın hayal edelim. Sadece son birkaç yılda ortaya çıkan, biriken çelişkilere bakın. Haydi yel değirmenleriyle dövüşülecek dostlar, ama kazanmayı hayal edelim!

Samandağ'da "Gençlik Ve Faşizm"

12 Temmuz günü Devrimci Öğrenci Birliği'nin "Gençlik ve Faşizm" üzerine gerçekleştirdiği panel kapsamında liseli ve üniversiteli gençlerle saat 14:00'te bir araya geldi.

Panelde ilk olarak faşizmin tanımı ve gelişimi ele alındı. Sonrasında faşizm üzerine konuklarla soru cevap bölümünde tartışıldı.

Panelin ikinci oturumunda ise gençliğin faşizme karşı verdiği mücadele, yol ve yöntemleri sunuldu. Bu bölüm, uzun uzun soru ve cevaplarla tartışıldı.

Akşam, festival kapsamında Yeni Türkü, konseri ile Samandağ halkıyla buluştu.

Mücadele Birliği Antakya

"Silivri Ne Tarafta"

Akdeniz Üniversitesi mezuniyet töreninde kortej geçişi sırasında "Silivri Ne Tarafta? Mezun Olduk Da" yazılı pankartı taşıyan Gazetecilik Bölümü öğrencilerine üniversite yönetimi tarafından soruşturma açıldı.

Mezuniyet töreninin üzerinden bir ay geçmesinin ardından "Silivri Ne Tarafta Mezun Olduk Da", "Yüksek Lisansa Alacak Mısınız Yoksa Polis Mi Çağıralım", "AA'ya Göre Bile Mezunuz", "Açlık Grevinde 93. Gün Nuriye Gülmen Ve Semih Özakça Yalnız Değildir" ve "Ahmet Şık Burada" yazılı pankartları taşıyan öğrencilere üniversite yönetimi tarafından soruşturma açıldı.

Kapitalizm Can Almaya Devam Ediyor

İzmir'in Gaziemir ilçesinde 18 yaşındaki Barışcan Yılmaz, İZBAN durağında hareket halindeki banliyö treninin önüne atlayarak intihar etti.

14 Temmuz günü saat 10.00 sıralarında Sarnıç İZBAN durağında, psikolojik sorunları olduğu söylenen Barışcan Yılmaz, durakta beklediği sırada Torbalı yönünden Aliğa'ya gitmekte olan trenin önüne atladı.

Hareket halindeki trenin altında kalan Yılmaz'ı görenler treni durdurarak durumu sağlık ve polis ekiplerine bildirdi. İhbar üzerine gelen sağlık ekipleri yaptıkları kontrolde, Yılmaz'ın hayatını kaybettiğini belirledi.

Geleceğimizi, hayallerimizi çalan sistem, biz gençleri bunalımdan bunalıma sokuyor, çıkmaz yola sürüklüyor. Bizleri yaşamdan kovan, geleceksizliğe, umutsuzluğa iten sistemden tek çıkış yolu var: Gelecek Sosyalizm

Mescit Zorunluluğuna iptal Davası

Eğitim'de gericileşmeye karşı ilerici sendika, meslek örgütleri, dernekler aracılığıyla hukuksal mücadele ve fiili mücadele her yerde yükseliyor. Dinci-faşizm her alana nüfuz ederken, kendi karşıtı ise kendisi doğuruyor.

Eğitim kurumlarına "meclis zorunluluğu" getiren yönetmeliği "Eğitimin ve toplumsal yaşamın dini kurallara göre düzenlenmesi çabasının en son örneği olarak" niteleyerek eleştiren Eğitim Sen, "Eğitim kurumları olması gereken okullarda, 'her inancın farklı ibadet biçimi olduğu gerçeği' yok sayılarak, fiilen tek bir dinin ve tek mezhebin inancı doğrultusunda abdesthane ve mescit açılması, devlet eliyle ayrımcılık yapılmasından başka bir şey değildir ve okullarda sonuçlarını tahmin bile edemeyeceğimiz düzeyde tehlikeli sonuçlar ortaya çıkaracaktır." diyerek açıklama yaptı.

HAMİLİK Mİ DÜŞMANLIK MI?

SETENAY BERDAN

Dinci faşist iktidar bir kez daha kavram ve fantazi dünyamızın sınırlarını zorlayarak Ortadoğu'daki konumunu resmi ağızlardan ilan etti: Oyun kuran değil, ama oyun bozan. Mübarekler, dış politika deyince akıllarına zorlu ve puslu labirentler değil, çocuk parkı geliyor. İnsan kendini bilmesi erdem sayılabilir ama söz konusu uluslararası politikaysa oyun bozanlık, faturası ağır bir cambazlıktır. Dinci faşizm dün yediği hummaların acısını yarın fena çekecek.

Bozmaya heveslendikleri oyun ne? Ortadoğu'da ipleri Rusya-İran ittifakına kapıran ABD son bir gayretle Kürtleri, bazı Sünni Arap aşiretleri ve Türkiye'yi bu ittifakın karşısına tampon olarak çıkarmak niyetinde. Bu niyetini gerçekleştirecek kapasiteye ne kadar sahip olduğu, yaklaşan ekonomik çöküşün bu planlara ne ölçüde izin vereceği ayrı tutulursa, bu niyet, şimdilik pratikte adım adım örülüyor ve İŞİD'e karşı mücadele plana meşruiyet kazandırıyor. Rakka ve Deyr Zor operasyonlarının YPG'ye adeta dayatılmasının ardında yatan neden, yıllardır İŞİD'in kapattığı Tahran-Şam hattına yeni barikatlar örmektir. Aynı günlerde Barzani'nin bağımsızlık yönü girişimleri, plana KDP'nin de dahil olduğu şekilde okunmalıdır. Böylece, Rojava-Güney Kürdistan hattı, Rusya-İran'ın bölgedeki egemenlik hattını bıçak gibi bölecek. Fakat bu hattın hem askeri, hem ticari hem diplomatik yönden uzun soluklu bir varlık haline gelebilmesinin koşulu, Türkiye'nin bu Kürt oluşumuna hamilik yapmayı kabul etmesidir.

Nitekim, Taha Akyol gibi dinci faşizmin "görmüş geçirmiş" şarlatanları, artık boş hamaseti bir yana koyup, bu hamleyi kabul etmek gerektiği üzerine kalem sallıyorlar. Resmi ağızlardan da "Biz bir Kürt devletine karşı değiliz" açıklamaları çoğalmaya başladı. Fakat TC'nin aşamadığı gelişki şudur: Eğer kendi içinde çözümü dayatan ağır bir ulusal mesele, ilhak edilip varlığı inkar edilmiş bir Kürdistan gerçeği olmasa, dinci faşizm bu hamleyi seve seve kabul ederdi. Şimdi tüm geleceğini belirsiz hale getiren bu çelişki karşısında duraksıyor, oyun bozanlıkla yetinerek günü kurtarmaya çabılıyor. ABD'nin planladığı oyuna hamilik sıfatıyla katılmanın ağır bedelleri var. Rojava ve Güney Kürdistan'a hamilik, Amed'in statüsünü de masaya getirir. Barzani-Talabani bölgesinden farklı olarak Rojava'ya Kuzey Kürdistan'ın neredeyse ortadan ikiye bölünmüş kentlerden oluşan yakın akrabalık bağları, dinci faşizmin çekincelerini gerçek kılıyor. Dahası UKH'nin varlığı, bu yakın akrabalığı siyasi birliğe taşıyor. İşte dinci faşizmin aşmakta zorlandığı engel.

Ancak "oyun bozan" bir dış politika, açıkladığımız bölge koşullarında artık sürdürülebilir bir politika değil. Ankara karar noktasında. Ya Afrin'den girip Rojava'ya fiilen işgal ederek kaçınmadığı sonu kendi elleriyle hızlandıracak ya da ABD'nin dayattığı hamiliği kabul edecek. Çünkü bozmaya gücünün yetmediği oyun adım adım sahneleniyor, sonucuna hızla yaklaşıyor. Rakka beklenenden daha çabuk temizleniyor. Ankara'nın çok güvendiği İŞİD, bozgun halde Suriye çöllere kaçıyor. Kartların yeniden dağıtılma zamanı geldi. ABD için Rojava-Başur (Güney Kürdistan) hattını elde tutulabilmesinin koşulu, TC'nin hamiliğinden geçiyor. Yoksa en başta Rojava, Rusya-İran karşıtı cephe içinde kendi statüsüne bir anlam kazandıramazsa, devrimini gerçekleştirmiş bir halkın enerjisini yeniden atığa kalkar ve hiç şüphe yok ki, aradığı statüyü Şam'dan koparıp alır, Rusya'nın da buna yeşil ışık yaktığı biliniyor. Böyle bir durumda planları bozulan ABD, avucunu yalamakla yetinmez, oyun bozan tarafı acımasızca cezalandırır. Dinci faşizm için ne yaman çelişki!

YPG'nin ABD planlarına bu denli angaje olması Rojava devriminin (en başta Kuzey Kürdistan halkı olmak üzere) bölge halkları ve dünya emekçileri üzerinde yarattığı etkiyi önemli ölçüde heba ettiğini vurgulamak gerek. Ancak bu başka bir konu. Biz burada bölgede ortaya çıkan yeni dengelerin Ankara'ya nasıl köşeye sıkıştırıp, hareket edemez hale getirdiğini göstermeye çalışıyoruz. Engels'in söylediği gibi, kimi tarihi evrelerde çelişkiler öylesine çok yönlü olgunlaşabilir ki, burjuvazi bile attığı (ya da atmadığı) her adımda devrime hizmet eder. Bu da öylesi devrimci anlardan birisi.

Zurnanın zırt dediği yerdeyiz. Dinci faşizm bir anda keskin bir U dönüşü yapıp, Rojava'nın hamiliğine soyunabilir mi? Bunun şartları, çatışmaların durması, Kürt halkı üzerindeki olağanüstü baskının azaltılması ve o uğursuz "müzakere masası"nın kurulmasıdır. İktidarın ancak OHAL ile iskartaya çıkartılmış parlamentoyla, kuklaya dönmüş YSK ve mahkemelerle sürdürülebilen dinci faşizm, pekala biliyor ki, bu denli kurulmuş bir zemberek, boşaldığında önüne çıkan her şeyi süpürür. Biriken devrimci enerji teknelci kapitalizmin faşist egemenliğini havaya uçurmaya gücü yetmezse dahi, böyle bir U dönüşünün en azından AKP'yi hükümet koltuklarından alaşağı etme ihtimali yüksektir. Dinci faşizm için bu yenilgi, basitçe muhalefet koltuklarına yerleşmek anlamına gelmez. Onlar, iktidar koltuğunda oturmanın sağladığı rantla yığıldıkları tüm servetlerini, itibarlarını kaybederler. İşte bu nedenlerle, oyun bozanlıkla yetinerek, ABD'nin bölge planlarına dair gönülsüz davranarak, zaman kazanmaktan başa yapabilecekleri bir şey yok.

Dışarıdaki sıkışma, iç politikada da ölümcül duraksamalara ve yalpalamalara neden oluyor. Şu gelişkiye bir bakın hele. RTE, nihayet hiçbir yöneticinin rüyasında dahi göremeyeceği yetkilere kavuştu, ancak şimdilerde, ne kabine değişikliği ne de AKP kadrolarında yenileme kollarında bir adım atabiliyor. Çok sınırlı değişikliklerle durumu idare ediyor. Referandumdan hemen sonra "tarihte görülmemiş genişlikte operasyon" manşetleriyle duyurulan yeni tasfiye dalgasına ne oldu? Sesizce sümen altı edildi. Bütünüyle merkezileşen otorite, içeride ve dışarıda, değişen koşullara uyum sağlama yeteneğini sildi süpürdü. Tarzan filmlerindeki klasik sahneye benziyor, sakın kıpırdama, ensende zehirli bir devrim yılanı var.

Ama böyle klasikleşmiş sahnelerde, sınıflar mücadelesinin yasası satır keskinliğinde işler: Bütün enerjisini hiçbir şeyin değişmemesi için harcayanlar, sonuçta her şeyin kökten değiştiği koşulları elleriyle hazırlar.

Ne kadar parlansa ve kahramanca yürütülse de, direnişin kısır çiçeğine tutunmayan, ama her şeyi değiştirmek üzere yola çıkan bir parti için daha uygun bir iklim olamazdı.

Sınıf Mücadelesinde Çürümüşleri Ayıklamak

İşçi sınıfı toplumsal üretimin öznesidir ancak üretim araçlarından yoksundur. İşgücünün yeniden üretimi için işgücünü satarak artı değer üretmek zorundadır. Toplumsal bir sınıf olarak üretimden çok küçük bir pay alır. Bu çelişkili durumu işçiyi önce üretimine, sonra kendine ve giderek topluma yabancılaştırır. İşçi ürettiği nesnenin içindeki emeğini göremediği gibi üretiminin toplumsallığını da göremez hale gelir. Yabancılaşma daha da ilerleyerek yozlaşma ve hatta çürüme olarak karşımıza çıkar. Çürüme alkol, uyuşturucu, burjuva yaşama özentisi, bencilik, kendi sınıfına düşmanlık, ırkçılık, gericilik gibi birçok şekilde karşımıza çıkar.

Sınıf mücadelesi bu nedenle ekonomik politik olduğu kadar kültürel bir mücadeledir. İşçi sınıfı, yabancılaşma, yozlaşma ve çürümeden ancak işçi sınıfı iktidarı için mücadele ederek kurtulabilir. Sınıf mücadelesi zor, çetin, uzun soluklu, bedel isteyen bir mücadeledir. Mücadele içerisinde engelleri aşamayan tökezlenip geri düşen hem örgütler hem de kişiler olabilir. Geri düşenlerin bir kısmının hızla politik çürümeye uğradığını sınıftan koptuğunu hatta sınıfa karşı bir tutum aldığını görüyoruz. Bunlar, zorlukları aşamadığı gibi zorlukları aşiyor görünüp "teori" üretiyor, "sol"culuğuna da peşini bırakmayıp, onun nimetlerinden faydalanıp "sol" görünüp sağ vuruyorlar.

Bu politik olarak çürümüş unsurlar diğer işçi arkadaşlarından "bilgili" ve "bilinçli" görünürler. Daha önce sınıfın kurtuluşu için edindikleri bilgileri sınıfa karşı kullanırlar. Bu kişilerle birçok yerde karşılaşırız. Onlardan şu sözleri duyuyoruz: "Sınıf dediğin bu işçiler mi? Bunlardan bir şey çıkmaz, kendi menfaatleri dışında bir şey düşünmezler, sendika başkanlarının arkasına dizilip patrona yalakalık yapıyorlar. Bizi dinleyip dikkate almazlar. Biz neden bunlarla kafa yoralım ki bırak ne halleri varsa görsünler!"

Madem ki kendini yorma zahmetine katlanıyorsun neden işçilerin içinde konuşup onlara umutsuzluk yayma zahmetine giriyorsun. Senin bu sözlerin "bilinçli" "solcu" kisvesi altında patrona hizmet etmiyor mu? Senin işçileri örgütleme derdin yok. Ama örgütlenmeden uzak tutma derdin var. Örgütlenmeden söz açılınca hemen "Örgütlenme mi? Kiminle? Bu işçilerle mi? "Biz" üç beş kişiyiz, azınlıkta kalıyoruz" diyip kaçırıyorsun. Madem üç beş kişinin bu sana kenarda durma değil daha çok çalışma zorunluluğu getirir. İşbirlikçi sendika bürokratlarına karşı mücadelede öncülük eden üç beş kişi az mı?

Buna da verilecek cevap var. "Dilin kemiği yok" faturayı devrimci örgütlere çıkarmak. Reformizmin sendikalardaki tutumlarını tüm devrimciler mal etmeye pek hevesli. Hele bundan örgütlenme karşıtlığı çıkarmaya can atarlar. Biz de biliyoruz ki reform: ülkede iktidarı eski egemen sınıfın elinde bırakan değişikliklere verilen addır. Reformizm sistemi değiştirmek değil onarmak için çalışır. Onlara da birkaç süslü ve nakışlı laf yeter de artar. Bu çürümüş "solcu" ların da aslında istediği bu değil mi? Hep reformistlerin içinde ya da yanında yer almadılar mı? Devrimcilere karşı birlikte savaşmadılar mı?

Siyah Çelenkli Protesto

Bilim İçeri", "Barış, Bilim, Özgürlük" sloganları atan KESK'li emekçiler "Akademi Biat Etmez" yazılı siyah çelenk rektörlük binası önüne bıraktı.

Açıklamada KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Mustafa Güven, 13 akademisyenin rektör tasarrufuyla açığa alındığını hatırlatarak, "Özgür bilim susturulamaz diyoruz. Özgür düşüncenin yerine bu gerici YÖK yönetimine biat eden, Ortaçağ karanlığından bir farkı olmayan, dünya dönmüyor diyenler ile aynı zihniyette olan bir rektörü ve YÖK kuruluşunu kabul etmiyoruz" dedi.

Akademik asla biat etmeyeceğini ifade eden Güven, ihraçları ve açığa alma işlemlerini yapanların tarih içinde karanlık bir nokta olarak yok olacaklarını belirtti.

Üniversitenin derhal kendine gelmesini ve arkadaşlarımızın geri iade edilmesini talep eden Güven, her gün farklı bir emek örgütünün kararını geri çekilmesi için rektörlük önüne siyah çelenk bırakacağını da duyurdu.

Her platformda bütün bunlardan kurtulmak, bunlara itibar etmemek, teşhirini yapmak ve "tecrit etmek" gerekiyor. İşçi sınıfını sınıf bilinci ile donatmak kaçınılmaz görevdir. Ne kadar lafazan olursa olsun işçi sınıfının tarihine karşı inançsızlıkla davranan işçi, sınıf bilincine ulaşmış sayılmaz. Marksist-Leninist bir bilinçle kendini donanımlı hale getirmediği sürece kaygan zemin üzerinde durması kaçınılmazdır. İşçi sınıfı tarihi geçmişten günümüze uzanan süreçte bize deneyimler kazandırdı. Başta tasfiyecilik olmak üzere revizyonizm ve reformizm gibi her türlü sapma akıma ve çürümüşlüğe karşı tutumunu belirledi. Buna Bolşevikler öncülük etti

İkinci bir sorun ve çürümüşlük ise, dev-

rimcilere karşı yapılan saldırı ve karalamalardır. Bu "abbas yolcular" devrimciliğin bedellerini ödemekten her şekilde kaçıyorlar. Devrimcilere saldırı devrim tarihiyle paraleldir, yeni değildir. Bu ülkede özellikle 12 Eylül askeri faşist döneminden sonra yeni bir boyut kazandı. Bir çok parti ve örgüt devrimcileri tasfiye süreci yaşadı. Devrim kaçınları 12 Eylül'ün devrimci kitlenin üzerinden silindir gibi geçmesi sonucu devrimcilerin itibarını zedelemeye, karalamaya, gözden düşürmeye, halk ile karşı karşıya getirmeye işine soyundular. Çürümüş "eski solcular" koşarak bu kervana katıldı. Bir sürü roman, makale, film sermayenin desteğiyle piyasaya sürüldü. Burjuvazi işçi sınıfını çürütmek ve böylece mücadeleden dışlamak için hiçbir şeyi esirgemez. Bu durum halen de devam ediyor.

Saldırımın bir biçimi de şöyledir: "Devrimciler çalışmaz, maddi anlamda üretmeyen, tembel, tüketen, boş gezenin boş kalfasıdır." Bu düşünce tarzı, dünyayı, toplumu, yaşamı değiştirmeye hayatını veren devrimcileri aşağılamak değilse nedir? Bunu söyleyenler de bilirlir ki devrimciler bu sistemin onlara verdiklerini ellerinin tersiyle iterek bütün hayatlarını işçi sınıfına adanmış, bunun için hiçbir bedelden kaçınmamışlardır. Bu sözler kendi kaçınılıklarını gizlemek için söylenmiş sözlerdir. Bu yaklaşım hastalıklı ve hatta polisiye bir yaklaşımdır.

Gelişmek için yeni bir dünya istemek gerektiğini bilen, bugünkü dünya ile yetinmeyen, bu günü kurtarmak için yarından vazgeçmeyen, yarını tutkulu bir inançla isteyen devrimci insanlar için "tüketici, yararsız" demek insafsız düzen mantığının propagandasını yapmaktır. Bunu eleştiri süsüyle yapanlara bakın "eleştirileri" hangi devrimci gelişmeye hizmet ediyor? Onların yaptıkları kurulu düzen savunuculuğundan başka bir şey değildir.

Devrimciler sınıfın teori ve pratiği ile donanımlıdır. Sınıfa öncülük ederler, her ko-

şulda onlarla birlikte mücadele ederler. Sizin dediğiniz gibi sınıftan kopuk değildiler, onun sağlam bir parçasıydılar. Yeri geldiğinde onlardan öğreneceği çok şey vardır. Sınıftan ayrı hiçbir ayrıcalığı yoktur. Çünkü işçi sınıfı devrimci bir sınıftır, o gelişen ve güçlenen, geleceği olan evrensel bir sınıftır. Sınıf çıkarları sömürülen ve ezilen halkların çıkarıyla uyumludur. Dar sınıf bakışı devrimcinin sınıf çıkarlarıyla uyumsuz. İşçi sınıfının devrimci olması toplumsal üretimde ve tarihsel ilerlemede sınıfsal-siyasal bakımdan oynadığı rolü ile belirlenir. Bu, bire bir onun bir bireyi, gurubu ve bölüğünün devrimci olduğu anlamına gelmez. İşçi sınıfı da gerici-sovenist düşüncelerin etkisinde kalır. Kapitalist toplumun hastalıklarını yaşar, bencil duygulara ve önyargılara sahip olur, kendisine yabancılaşır.

İşçi sınıfının etkinliği ve devrimciliği kendiliğinden ortaya çıkmaz. Sınıfın kendi çıkarı için, sınıfın harekete geçirici yeteneklerini birbirine bağlayacak, mevcut potansiyeli ve enerji açığa çıktığında onu iktidara taşıyacaktır. Kısacası işçi sınıfının siyasal öncüsüne ihtiyacı vardır. Bu da onun biricik Marksist-Leninist komünist partisidir.

Çürümüş unsurlara karşı mücadele, burjuvaziye karşı mücadeleyle aynı önemdedir. Bu unsurlar işçi sınıfının kendi öncüsüne ulaşmasını ve kendi iktidarını almasını önünde engeldirler. Bu nedenle işçiler çürümeye karşı kendilerini geliştirmeli ve bilinçlenmelidirler.

Lenin Tasfiyecilik üzerine kitabında bizlere bunlarla savaşmak için yol gösteriyor. Yazımızı onun yol göstericiliği ile bitirelim.

"... Ama yine de şimdi üzerinde savaşım verilen tasfiyecilik sorunu, bugün için, işçi sınıfı hareketinin karşı karşıya bulunduğu en önemli ve en ivedi sorunlardan biridir. Kişi bu konuyu ayrıntılarına inerek incelemedikçe ve bir fikre varmadıkça, sınıf bilincine ermiş bir işçi olamaz. Bu polemikler ilk bakışta pek anlaşılır görünmese de, kendi partisinin yazgısını kararlılıkla girişimine, bu tartışmaların dışında bir insan olarak katılmak isteyen bir işçi, polemikleri bir yana koymayacak, gerçeği buluncaya kadar ciddiyetle araştıracaktır. Gerçek nasıl araştırılmalıdır? Kişi birbiriyle çelişkin fikir ve savlar kargaşası içinde yolunu nasıl bulabilir?"

Her mantıklı kişi eğer belli bir konu üzerinde sert bir tartışma firtınası esiyorsa gerçeği bulmak için tartışmadaki tarafların söyledikleriyle yetinmemesi, gerçekleri ve belgeleri bizzat incelemesi, tanklardan elde edilecek kanıtlar olup olmadığını ve varsa bu kanıtlara güvenilip güvenilmeyeceğini görmesi gerektiğini bilir.

Kuşkusuz bunu yapmak her zaman kolay değildir. Ele geleni, kulağa rasgelene, daha "açıktan" haykırılanı falan olduğu gibi kabul etmek, çok "daha kolay"dır. Ancak bunlarla yetinen kişiye herkes "akılsız" der, kuş beyinli der, kimse ciddiye almaz. Önemli her hangi bir sorunda, bağımsız olarak gerekli ölçüde araştırma, inceleme yapılmadıkça gerçeği bulmak olanaksızdır. Çalışmaktan korkan kişi, gerçeği bulamaz." (Tasfiyecilik Üzerine sf. 248-249 Sol Yayınları)

İzmir'den DİK'li Bir İşçi

Şişli Belediyesi İşçileri Eyleme Başlıyor

Şişli Belediyesi'nde işçilerin taşeron çalışma ve hal gasparları konusundaki sorunları başka bir şekilde tekrar gündeme geldi.

Şişli Belediyesi yönetimi yeni dönemde açtığı 1171 kişilik personel alımı ihalesine Kent-Yol şirketini sokmama kararı aldı.

Belediye yönetiminin aldığı bu kararın art niyetli olduğunu düşünen işçiler ise kazanımlarının, şirket değişmesi durumunda yok olacağını ve sendikal ve sosyal haklarını kaybedeceklerini söylüyor.

Şişli Belediyesi'nde işsizlik tehdidiyle karşı karşıya olan bin 171 işçinin kaderi ise Pazartesi günü belirlenecek.

16 Temmuz Pazar akşamından itibaren iş bırakacak olan işçiler, Pazartesi günü aileleriyle birlikte Şişli Belediye binası önünde eylem başlatacak.

Şişli Belediyesi işçileri emek dostlarını 17 Temmuz Pazartesi saat 08.00'den itibaren Şişli Belediyesi önünde dayanışmaya davet etti.

“OHAL Halka Karşı İlan Edilmiştir”

Cumhurbaşkanı Erdoğan, TOBB Kabul Salonu'nda, yabancı sermayeli yatırımcılara hitap etti, “OHAL'i biz iş dünyamız daha rahat çalışın diye yapıyoruz. Soruyorum. İş dünyasında herhangi bir sıkıntınız, aksamanız var mı? Biz göreve geldiğimizde Türkiye'de OHAL vardı ama bütün fabrikalar grev tehdidi altındaydı. Hatırlayın o günleri. Ama şimdi grev tehdidi olan yere biz OHAL'den istifade ederek anında müdahale ediyoruz. Çünkü iş dünyamızı sarsamazsınız. Bunun için kullanıyoruz biz OHAL'i” dedi.

Böylelikle herkesin bildiği şeyi, OHAL'in sermaye sınıfının egemenliğinin sürekliliğini sağlamak için varolduğunu en yetkin ağızdan bir kez daha duyduk.

DİSK de 13 Temmuz günü bir açıklama yaparak “Grev Tehdit Değil Haktır” dedi ve madde madde sıraladı:

1. Grev Ertelemelerinin (Yasaklamalarının) Gerekçelerinin Uydurma Olduğu İtiraf Edilmiştir
2. Grevin Bir Hak Değil Tehdit Olarak Görüldüğü İtiraf Edilmiştir
3. Anayasa Açıkça Yok Sayılmıştır
4. "OHAL'in Millete Karşı İlan Edilmediği" İddiasının Doğru Olmadığı Ortaya Çıkmıştır
5. Uluslararası Sendikal Hareketin Tespitlerinin Haklılığı Teyit Edilmiştir
6. Referandumda "Hayır" Dememizin Haklılığı Ortaya Çıkmıştır
7. İşçilerin Adalet Talebinin Haklılığı Ortaya Çıkmıştır” dedi.

İZDENİZ'de Grev Kararı

İzmir Deniz İşletmeciliği Nakliyat Turizm ve Ticaret A.Ş. (İZDENİZ) ile Türk-İş'e bağlı Türkiye Denizciler Sendikası (TDS) ile arasında yürütülen Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde olumlu sonuç alınmaması üzerine İZDENİZ'de grev kararı alındı.

Alınan grev kararı ile birlikte İzmir'deki vapur ve feribot seferlerinde çalışan sendika işçileri iş bırakma eylemi başlattı.

12 Temmuz günü Bostanlı Vapur İskelesi önünde yapılan açıklama ile başlatılan grevde, TDS Genel Başkanı Dr. Hasan Pekdemir, denizciler sendikası olarak 66 yıllık tarihlerine ilk defa bir grev kararı aldıklarını söyledi.

Yaptıkları görüşmelerde olumlu sonuç alamadıklarını belirten Pekdemir, grevin sonuç alınana kadar devam edeceğini söyledi.

Öte yandan grev kararı ile birlikte kentte vapur ve feribot seferleri eksik olarak yapılıyor. 30 binin üzerinde İzmirliyi ve 2 binin üzerinde araç taşıyan Üçkuyular-Bostanlı arabalı feribot ile körfez hatlarındaki vapur seferlerinin ise durduğu belirtildi.

Yaklaşık 250 işçinin çalıştığı işyerinde, TDS yüzde 20 zam talep ederken, İZDENİZ ise deniz çalışanları için kazanılmış bir hak olan ikinci sicilden doğan vergi affını ödeyeceğini ve yüzde sıfır zam ile beraber karada çalışanlar için ise yüzde 9 zam yapabileceği önerisinde bulunmuştu.

Buyrun Bir Bardak Soğuk Suyumuzu İçin

İzmir B.B'nin tramvay çalışması sürdürüğü için Konak vapur iskelesi önu bariyerlerle kapalı. Yayalar için bir koridor oluşturulmuş. O yüzden meydana bakınca greve çıkan deniz işçileri; işte o koridorun sonunda sizi bekliyor.

Yanlarına vardığımızda;

"Grevdeyiz, vapurlar çalışmıyor" diyorlar.

Gülümseyip, "biz size desteğe geldik" diyoruz.

"O zaman bir bardak soğuk suyumuzu için" diyor bir işçi abla.

Sonra kendilerini gün içinde ziyarete gelecek olan devrimci gençleri ve çevreleri sıralamaya başlıyorlar.

Sonra sohbetimiz başlıyor;

TİS süreci 1 Ocak 2017'de başlamış. Daha sonra arabulucu devreye girmiş. Ancak bir sonuç alamamışlar. "66 yıllık bir sendikamızın bu alanda İzmir'de ilk grevi" diyorlar.

"Dün itibarıyla başlamasaydık, yetki hakkımız düşecekti" diyerek 20 gün evvel grev kararı aldıklarını belirtiyorlar.

Bu 2.gün ve henüz İzmir Büyükşehir Belediyesinden bir çağrı gelmediğini söylüyorlar.

"İzmir Büyükşehir Belediyesi diğer sendikalar ile veya İZSU-İZULAS gibi işyerlerine ne zam yaptıysa onu istiyoruz" diyor işçiler. "Ne bir gram fazla ne bir gram eksik" diyorlar. "Biz de bu halka hizmet ediyoruz ama ayrı ve haksız uygulamaya maruz kalıyoruz" diyerek durumlarının altını çiziyorlar.

Belediyenin vapur seferleri durduğu için, otobüslere ek sefer koyduğunu belirtiyorlar. Bu konuda DİSK/Genel İş bize destek olmalı, çünkü ESHOT'ta onlar örgütlü, belediyenin bu tutumuna müsaade etmemeli diyorlar.

Alsancak, Bostanlı, Karşıyaka, Konak, Üçkuyular iskelelerine onar-onbeşer dağılıp, grev pankartı arkasında bekliyorlar.

Ve ekliyorlar;

"Gerçek hak, hukuk, adalet işçinin hakkını vermekle olur!"

İzmir'den Devrimci Hukukçular

Petrol İş,

Türkiye Petrolleri Genel Müdürlüğünü İşgal Etti!

Türkiye Petrolleri'nin (TP) bünyesinde yürüttüğü saha hizmetlerinin TPIC'e devredilmesi yönündeki kararın Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Berat Albayrak tarafından imzalanarak Bakanlar Kurulu'na sunulmasına tepki gösteren Petrol-İş üyesi işçiler, Genel Müdürlük binasını kısa süreliğine işgal etti.

Türkiye Petrolleri'nin Adıyaman, Batman ve Trakya Bölge Müdürlükleri'nden Ankara'ya gelen işçilerle Genel Müdürlük işçileri, TP önünde toplandılar. Özelleştirme ve taşeronlaştırmanın önünü açacağını belirttikleri devir işlemine itirazlarını dile getirmek isteyen işçiler, Genel Müdür

Haziran Ayında İş Cinayetleri

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin raporuna göre Haziran ayında en az 164, yılın ilk altı ayında ise en az 906 işçi yaşamını yitirdi. Mevsimden kaynaklı olarak en fazla tarım iş kolunda iş cinayeti yaşandı.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin raporuna göre Haziran ayında Tarım, Orman işko-

lunda 49 işçi; İnşaat, Yol işkolunda 36 işçi; Taşımacılık işkolunda 21 işçi; Ticaret, Büro işkolunda 11 işçi; Metal işkolunda 9 işçi; Enerji işkolunda 9 işçi; Madencilik işkolunda 6 işçi; Çimento, Cam işkolunda 4 işçi; Gıda, Şeker 3 işçi; Gemi, Tersane işkolunda 3 işçi; Konaklama, Eğlence işkolunda 3 işçi; Belediye, Genel İşler işkolunda 3 işçi; Petro-Kimya, Lastik işkolunda 2 işçi; Tekstil, Deri işkolunda 2 işçi; Ağaç, Kâğıt işkolunda 1 işçi; Sağlık, Sosyal Hizmetler işkolunda 1 işçi ve çalıştığı işkolunu belirlemediği 1 işçi iş cinayetinde yaşamını yitirdi.

Haziran ayında iş cinayetlerinin nedenlerine göre dağılımında ise ilk sırada trafik ve servis kazaları yer alıyor. Trafik, Servis kazası nedeniyle 42 işçi; Ezilme, Göçük nedeniyle 27 işçi; Yüksekten Düşme nedeniyle 26 işçi; Elektrik Çarpması nedeniyle 20 işçi; Kalp Krizi, Beyin Kanaması nedeniyle 11 işçi; Patlama, Yanma nedeniyle 5 işçi; Zehirlenme, Boğulma nedeniyle 5 işçi; İntihar nedeniyle 5 işçi; Silahlı Şiddet nedeniyle 5 işçi; Nesne Çarpması, Düşmesi nedeniyle 2 işçi; Kesilme, Kopma nedeniyle 1 işçi ve diğer nedenlerden dolayı 15 işçi yaşamını yitirdi.

İş cinayetlerinde ilk sırada İstanbul var. Yaşamını yitirenlerin yaş gruplarına göre dağılımı ise şöyle:

14 yaş ve altı yaş grubunda 3 işçi, 15-17 yaş grubunda 6 işçi, 18-27 yaş grubunda 23 işçi, 28-50 yaş grubunda 80 işçi, 51-64 yaş grubunda 30 işçi, 65 yaş ve üstü yaş grubunda 7 işçi, Ve yaşı bilinmeyen /öğrenilmeyen 15 işçi yaşamını yitirdi.

6331 Sayılı İSG Yasası çıktıktan sonraki iş cinayetleri yıl yıl arttı. Buna göre; 2013 yılının ilk altı ayında en az 507 işçi, 2014 yılının ilk altı ayında en az 1009 işçi, 2015 yılının ilk altı ayında en az 810 işçi, 2016 yılının ilk altı ayında en az 932 işçi, 2017 yılının ilk altı ayında ise en az 906 işçi yaşamını yitirdi.

“Yazaki'deki Bu Keyfilliğe Boyun Eğmeyeceğim!”

Yazaki Otomotiv'de işçilerin yaşadıkları sorunlar ve işçi kıyımı durmak bilmiyor.

Yazaki Otomotiv'in Bursa Organize Sanayi'deki fabrikasından bir kadın işçi performans düşüklüğü gerekçe gösterilerek işten çıkarıldı.

Daha önce Gemlik Yazaki'de de çalışmış olan kadın işçi Dilek Gültekin, asıl nedenin performans düşüklüğü değil, baskılara, kadına yönelik tacize, haklarının gasp edilmesine karşı sessiz kalmaması ve sendikal örgütlenmeyi savunması olduğunu söylüyor.

Dilek Gültekin işten atılmasının ardından Bursa Organize Sanayi'deki Yazaki fabrikası önüne “İşimi Geri İstiyorum” dövizleriyle gelecek eylem yaptı, keyfi işten atmalara karşı sessiz kalmayacağını ifade etti.

Gültekin'in işten atılma sürecine ilişkin ise şunları aktardı. “Ben 1 yıl 1 ay boyunca Gemlik Yazaki'de çalıştım. Montajda başladım, son gözlemden devam ettim. Beni 23 Haziran günü işten çıkardılar. Sebep olarak performans düşüklüğü dediler. Tabii bu büyük bir yalan. Ben kendi işimin dışında imkan olduğu sürece sete, set serime destek verdim. Arkadaşlarıma yardımcı oldum. Hat kaymasın, sayımızı alalım diye. Bu yüzden arkadaşlarım işten atılmama çok şaşırdı. Ama ben atılmamın asıl sebebini biliyorum. Çünkü ben Yazaki'de kadına yönelik tacize karşı tepki verdim. Haklarıma sahip çıktım. Kıdem tazminatının fona devredilmesine karşı oluşacak hak gaspları karşısında bir şeyler yapmaya çalıştım. Sendikali olmak gerektiğini savundum. Evet Yazaki'de çalışma koşullarını, neyin ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Nasıl bir keyfillik var biliyoruz. Ama ben bu keyfillik karşısında sessiz kalmayacağım. Beni işten attılar diye başımı önüme eğip gitmeyeceğim. Hakkımı arayacağım. Benim ve birçok işçi arkadaşımın büyük emekleri var. Bu emeği hiçe sayarak sadece beni değil başka arkadaşlarımı da işten attılar. Gerekçeleri farklı olsa da sonuç olarak Yazaki'de sürekli bir işçi kıyımı var. Sürekli İŞKUR üzerinden devlet destekli yeni işçi alıp, emeği geçen arkadaşlarımızı işten attıyorlar. Ben bu kullan-at işçilik karşısında da sessiz kalmayacağım.

Bugün serbest bölge önündeydim. Haksız yere işten atılmama protesto ettim. Farkettiyse servisleri geç çıkardılar. Başka servislerle önüne barikat kurdular ki sizler beni görmeyin. Aslında bu kadar da korkuyorlar!”

Dilek Gültekin, başta Yazaki'den olmak üzere tüm işçi arkadaşlarından destek bekliyor.

lük binasına girdi.

Burada özel güvenlik görevlileriyle yaşanan tartışmanın ardından işçiler binanın ikinci katına çıktı. Merdivenleri de tutan işçilerin eylemi sürerken TP yöneticileri eyleme son verilmesini istedi.

Sendika yöneticileri, Başbakanla bile konuyu görüşmelerine rağmen asıl muhatapları Enerji Bakanıyla randevu taleplerine yanıt verilmediğini, Bakanla görüşme sözü almadan randevu bittireceğini belirttiler.

Kısa bir süre sonra sendikacılar görüşmek üzere Enerji Bakanlığı'na çağrıldılar. Bunun üzerine işçiler eylemi sonlandırırken, sendika heyeti de görüşme için Bakanlığa gitti.

NASIL YAPMALI

ALİ VAROL GÜNAL

Devrimin güncel olduğunun en önemli göstergelerinden biri, insanların kafasında "ne yapmalı?" sorusunun hemen yanında "nasıl yapmalı?" sorusunun da belirmesidir. 16 Nisan referandumu sonrası yaşananlar ise, ne yapmamalı/nasıl yapmamalı sorularının cevaplarını netleştirdi sanırız. Parlamentarizmin, aynı anlama gelmek üzere seçimlerin hiçbir derde derman olmadığı çok daha iyi görüldü ve anlaşıldı.

Herhalde Kılıçdaroğlu'nun yaptığı yürüyüşün yarattığı iklim de çok uzun erimli olmayacak, geniş yığınlarda siyasi iktidara ve sisteme karşı duyulan öfkelerin sarıya dolmaya devam edecektir. Yığınların birikmiş öfkelerini bir yürüyüş ve mitingle boşaltacaklarını düşünenler, fena halde yanlışlıklarını çok geçmeden göreceklere ve "sokağın çağrısı" kullarlarda çınlamaya devam ettikçe, insanlara itidal tavsiyesinde bulunanlar, tarihin dinamizmi tarafından bir kenara atılmaktan kurtulamayacaklardır.

Karşı-devrim cephesinden duyduğumuz, "kendimizi zor tutuyoruz", "duvarları yumrukluyoruz" türünden ulular da gösteriyor ki, herkes kendi cephesinden bir savaşa hazırlanıyor. Bu savaşın büyük çatışmalarının ne zaman başlayacağını kimse kestiremez ama en azından herkes şunu bilir ki, bu çatışmalar bir kez başladı öfkelerin sonuna kadar gitmeden durmaz. "Devrim hiç kuşkusuz olup olabilecek otoriter şeydir" diyor Engels, "nüfusun bir kesiminin diğer kesimine toplu, tüfikle, stingiyle, kısacası hepsi de fevkalade otoriter olan araçlarla kendi iradesini zorla kabul ettirmesidir". Hal böyleyken, bugün devrimin büyük çatışmalarına hazırlanmak yerine ivir zıvrı "hak alma mücadelesi"yle uğraşmak, ortalama sol hareketin ufukunun ne kadar daralmış olduğunu göstermekten öteye bir anlam ifade etmiyor. Yığınların bilincini olduğundan daha düşük görmek, halkın devrimci enerjisine güvenmemek ortalama sol hareketi, "halka, önce hak almal bilinci vermeliyiz" geri anlayışına sürüklemektedir. Oysa halk, bugün neyin ne olduğunu birçoklarından daha iyi görüyor ve kavlıyor. Bizden bilmediklerini onlara öğretmemizi bekliyor. İşte bu noktada "nasıl yapmalı?" sorusu önem kazanıyor..

"Nasıl yapmalı?" sorusu, pratik bir soru ve dolayısıyla cevabı da ancak pratikte verilebilecek bir soru. Eğer, her birimizin kafasında "ne yapmalı?" sorusunun cevabı netse, geriye yapmak için harekete geçmek kalıyor. Burada da "cesur inisiyatif" dediğimiz şey, devreye giriyor. Her bir leninistin döneme ilişkin yapılacaklar/ yapılması gerekenler üzerine düşüncesi, düşüncelerini yoldaşlarıyla paylaşması ve yapılacak işler için gönüllü olması gerekiyor. "Bakışın yönü" konusunda netlik olduktan sonra, inisiyatif olarak ileri atılmak, doğru zamanda doğru bir pratiği hayata geçirmek hepimizin öncelikli görevidir. Bazen düşmanla aramızdaki güçler dengesi, yapmak istediğimiz şeyleri yapamamıza yolaçabilir. O zaman, yapılması gerektiğine inandığımız şey(ler) için güç biriktirmeli -isterseniz bunu örgütlenmeli olarak da okuyabilirsiniz- ve momenti yakalamayı beklemeliyiz. Bu süreç boyunca, kendi tarihimizden ve dünya devrimler tarihinden öğrenmeyi sürdürmeli, deneyimli yoldaşlardan görüş almalı, her adımda ne kadar güç biriktirmiş olduğumuza, bu gücü nerede ve nasıl kullanabileceğimize bakmalıyız. Yaşamın diyalektiği içinde doğru zamanda ve yerde yapılan müdahaleler, önümüzü açacak, iyi örnekler, hızla yaygınlaşacaktır.

Kitle hareketinin her somut anının, somut bir değerlendirmesini yapmak önemlidir. Kitlelerin ruh halini doğru bir şekilde değerlendiremezsek, onların gerisinde de kalabiliriz, onlardan kopuk bir dar pratikliğe de düşebiliriz. Bugünün devrimci durum ve iç savaş koşullarında kitlelerle onların bütün yaşam alanlarında somut bağlar kurmak, bir gerekliliktir. Onların içinde olmadan, ruh hallerini anlayabilmek mümkün değildir. Tabii sadece onların içinde olmak da yetmez, nereden ve nasıl baktığınızı da önemlidir. Onlara devrimci bir bakış açısıyla yaklaştığımızda göreceğiniz şeyle reformist bir bakış açısıyla yaklaştığınızda görülecek şeyin aynı olmayacağı rahatlıkla söyleyebiliriz.

O halde yapılacak ilk iş, bütün soruların cevaplarının bizde olduğunu düşünmeden kitlelere gitmektir; kendi gündemimizi onlara kabul ettirmeye çalışmadan önce, onların gündeminde ne olduğunu öğrenmeye/ anlamaya çalışmalı, bu gündemi onlarla birlikte yorumlamalı, üzerine tartışmalı ve birlikte devrimci sonuçlar çıkarmalıyız. Elbette bunun, bir anda, daha ilk denememizde olacağını düşünmemeliyiz; bazen istediğimiz sonucu alana kadar aynı şeyi, farklı şekillerde defalarca yapmamız gerekebilecektir. Sabırlı davranarak, bir olaya farklı açılardan bakmayı bilmek, bazen daha önce göremediğimiz bir şeyi görmemizi sağlayacaktır. Yeni ilişkilendiğimiz insanlar, bizde farklı ufukların açılmasına neden olabileceklerdir; belki de onlar bunun farkına bile varmadan olacaktır bu iş.

Nasıl yapmalı?.. Hareket halindeki kitlelerin engin denizine dalmalı... Umudu aramak yerine, umudu onlarla birlikte yaratmaya çalışmalı. Dönemin devrimci karakterini ve "her devrimin güçlü bir karşı-devrim örgütleyecek gelişeceği"ni unutmadan hazırlanmalı, atımızın dört ayağını nallamalı ve yeni ufuklara sürmeliyiz. Devrimle karşı-devrimin çarpışmasından güçlü çıkmanın devrim olacağına inanarak çalışmalı ve "amacı isteyenin araçları da yaratmak zorunda olduğunu" bir an olsun aklımızdan çıkarmamalıyız.

Ankara'da Nuriye Ve Semih İçin Eylemler Sürüyor

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevi eylemi 119'uncu güne girerken, hem onlara destek olmak hem de ihraç edildikleri işlerine geri dönmek isteyen kamu emekçileri Acun Karadağ, Veli Saçılık, Erdoğan Canpolat ve onlara destek olanlar 5 Temmuz günü Yüksel Caddesi'nde bulunan İnsan Hakları Anıtı önünde basın açıklaması yapmak istediler. Polis, kalkanları ile kapattığı Karanfil Sokak'tan emekçilerin Yüksel Caddesi'ne geçmelerine izin vermedi.

Emekçiler de Karanfil Sokak'ta basın açıklaması yapmak için "Nuriye Semih'in Açlık Grevi

119. Gününde, Nuriye Semih İşe Geri Alınsın" pankartı açtıklarında saldıran polis, emekçileri çekeştirerek ve sürükleyerek Meşrutiyet Caddesi'ne sürdü.

Konur Sokak ile Meşrutiyet Caddesi'nin köşesine gelen kamu emekçileri burada kısa bir açıklama yaptı.

Nuriye ve Semih için MEB önünde eylem yapmak isteyen Nazife Onay ve Nazan Bozkurt da polis saldırısıyla gözaltına alındı.

"Nuriye, Semih İşe Geri Alınsın" dövizini eylem yapmak isteyen Nazife Onay slogan atarken özel güvenlik görevlilerinin saldırısına uğradı. Boğaziçi sıklıkla darp edilen Nazife Onay ve yanındaki ihraç edilen kamu emekçisi Nazan Bozkurt polis tarafından gözaltına alındı.

Ankara'da Kamu Emekçilerinin Evine Polis Baskını

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde de Yüksel Caddesi'nde eylem yapan kamu emekçilerinin evlerine polis baskını yapıldı.

Veli Saçılık'ın twitter hesabından "Polis şu an evimde arama yapıyor. Evde yokum. Nuriye-Semih yaşayacak. Direniş daima" diyerek duyurduğu başkanda Acun Karadağ, Nazan Bozkurt, Abidin Sırma ve Esra Özakça'nın aralarında olduğu emekçilerin evlerinde arama yapıldı. Eylemini Cevahir AVM önünden Yüksel Caddesi'ne taşıyan Nazife Onay'ın da misafir olarak kaldığı ev basılarak arandı. Esra Özakça, Acun Karadağ ve Erdoğan Canpolat da gözaltına alınarak emniyet müdürlüğüne götürüldü.

4 gün gözaltında tutulan Esra Özakça, Acun Karadağ, Nazife Onay, Erdoğan Canpolat ve Nazan

Nuriye ve Semih İçin Dayanışma Eylemleri Devam Ediyor

7 Temmuz Cuma Eylemi

Kadıköy'de KHK ile ihraç edilmelerinin ardından açlık grevine giren ve ardından tutuklanan akademisyen Nuriye Gülmen ve öğretmen Semih Özakça'nın taleplerinin kabul edilmesi ve KHK'larla ihraç edilenlerin işe iadesi için Kadıköy'de Cuma eylemleri sürüyor.

7 Temmuz günü Kadıköy Süreyya Operası önünde bir araya gelen Nuriye ve Semih ile Dayanışma Platformu; Nuriye, Semih, Yüksel Caddesi'nde eylemleri sürdüren Esra Özakça, Veli Saçılık ve Acun Karadağ'ın fotoğraflarının yer aldığı, kamu emekçilerinin taleplerinin yazılı olduğu dövizler ve "Bıçak kemikte" yazısı taşıdı.

Aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu devrimci örgütler, siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri, Gezi Şehit ve Aileleri Platformu, Suruç Yaralıları ve Tanıkları Platformu, akademisyenler ve sanatçılar olmak üzere bini aşkın kişi yürüyüşe katıldı.

Süreyya Operası önünden başlanan yürüyüş "Nuriye Semih Yalnız Değildir", "Nuriye Semih Açlık Grevinde 121. Gününde", "KHK Gidecek Emekçiler Kazanacak" sloganlarıyla Bahariye Caddesi'nde süren Kadıköy halkı da alkış ve zılgıtlarla destek verdi. Yürüyüş Khalkedon Meydanı'nda sona erdi.

Burada "Kuşaklara Aktarılacak Destan Yazıyorlar" denilen basın metnini ise akademisyen Sibel Özbudun okudu. Devlet yetkililerine, "Nuriye ve Semih neden tutuklandı?" sorusunu yönelten Özbudun, "Haktan, adaletten ve barıştan yana olan tüm imzacılar, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın haklı direnişinin ve hak arayışının yanındayız. Meşru talepleri taleplerimizdir" dedi.

14 Temmuz Cuma Eylemi

14 Temmuz günü yapılan yürüyüşte de Ankara'ya yapılacak yürüyüş için çağrıda bulunuldu.

Sık sık "İstanbul'dan Yüksel'e, Sincan'a Bin Selam", "İstanbul'dan, Yüksel'e, Yüksel'den Sincan'a Emekçiler Direniyor" sloganlarıyla tutuklu Nuriye ve Semih, Yüksel Caddesi'nde eylemlerini sürdüren kamu emekçileri selamlandı.

Yürüyüş sırasında zaman zaman 5'er dakikalık oturma eylemi yapan dayanışma bileşenleri Kalkedon Meydanı'na geldi. Burada basın açıklamasını okuyan şair Ataol Behramoğlu devlet yetkililerine seslenerek, "dünyada Türkiye'yi temsil eden bir şair olarak, bu insanlık dışı uygulamaya son verin ve hukuksuzca işlerini aldığınız ve tutuklandığınız iki emekçinin taleplerini kabul edin, yaşanabilecek bu cinayeti önleyin" dedi.

Basın açıklaması okunurken Nuriye ve Semih'e destek için 1 Temmuz'da açlık grevine başlayan TAYAD'lı Mehmet Güvel de geldi ve "Onları tutuklayınca eylemler bitecek sandılar.

Onlar eyleme bilinçle inançla başladılar ve devam ediyorlar. Çünkü onların talepleri onbinlerce kamu emekçisinin de talebidir. Onlar tutuklandılar ama Yüksel Caddesi'nde eylemleri sürüyor. Gaza, cöpa, mermiye, işkencelere, onlarca defa gözaltına alınmalarına rağmen kararlılıkla eylemler devam etti. Bu kez Esra Özakça'ya ev hapsi verdiler. Eylemler bitti mi? Hayır! Sanmasınlar ki, Nuriye ve Semih yalnız kalacak. Sanmasınlar ki, Yüksel Caddesi boş kalacak... Nuriye ve Semih'in talepleri kabul edilinceye kadar eylemlerimiz devam edecek" dedi.

Okunan basın açıklamasında da Nuriye ve Semih'in artık yürüyemedikleri, Nuriye'nin gö-rüş tekerlekli sandalyeyle geldiği, mide ve böbreklerinde sorunlar ve bağcığında morarma olduğu; her gece kadın gardiyanlar tarafından uyandırılarak "Öldün mü, yaşıyor musun" diye kontrol edildiği; Semih'in hücrelerinde de akşamları 23.00 civarında gidip dokunmadan, hayatta olup olmadığının kontrol edildiği anlatıldı.

Açlık grevinin ve Nuriye ile Semih'in sağlık eşiklerinde aşılma 128. Gün olduğu söylenen açıklamada "İşimizi Geri İstiyoruz" taleplerini meydanlardan yükselterek mücadeleyi büyüteceğiz. OHAL faşizminin tüm zorbalığına ve sağlıklarını kaybetmelerine rağmen hiç yitirmedikleri şey haklılıklarından ve inançlarından bize ulaştıkları direniş ve umuttur" denilerek "Gelenek noktada tüm yetkililere ve muhataplarına buradan bir kez daha soruyoruz: Nuriye ve Semih neden tutuklandı?" diye sorularak açlık grevi selamlandı.

Nuriye ve Semih ile Dayanışma Platformu'nda yer alan kurumlar ise alfabetik sıraya göre şöyle: Anadolu Kültür Ve Araştırma Derneği, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Barış Bloku, Çağdaş Avukatlar Grubu, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi, Çayan Halk Meclisi, Demokrasi İçin Birlik, Devrimci Anarşist Faaliyet, Devrimci Hareket, Devrimci İşçi Hareketi, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası, Devrimci Yol'da Özgürlük, Diren Üniversite, Direnişlerle Dayanışma Platformu, Emek Partisi, Emek Ve Özgürlük Cephesi, Emekçi Hareket Partisi, Gazi Halk Meclisi, Gençlik Federasyonu, Gezi Şehit Ve Gazileri Platformu, Halk Cephesi, Halkın Mühendis Mimarları, Halkların Demokratik Kongresi, Halkların Demokratik Partisi İstanbul Şubesi, İdil Kültür Merkezi, İHD İstanbul Şubesi, Kaldıraç, Kamu Çalışanları Birliği, Kamu Emekçileri Cephesi, KESK İstanbul Şubeleri Platformu, Mücadele Birliği Platformu, Özgürlük Ve Dayanışma Partisi, Özgürlükçü Hukukçular Platformu, Partizan, Proleter Devrimci Duruş, Sanat Meclisi, Sosyalist Dayanışma Platformu, Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi, Suruç Yaralıları Ve Tanıkları Platformu, Tayad'lı Aileler, Toplum Ve Hukuk Araştırmaları Vakfı, Türkiye Komünist Partisi

"Nuriye ve Semih İçin 23 Temmuz'da Ankara'dayız"

Tutuklu kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile dayanışma için aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da olduğu devrimci örgütler, siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri, sağlık örgütleri ve hukuk örgütlerinin bulunduğu 43 kurum "Nuriye ve Semih İçin Dayanışma Platformu" oluşturdu.

13 Temmuz günü İHD İstanbul Şubesi'nde bir araya gelen platform bileşenleri bir basın toplantısı düzenleyerek açlık grevinin 127'nci gününde olan ve tutuklu yargılanan akademisyen Nuriye Gülmen ve öğretmen Semih Özakça'yla dayanışmak amacıyla 23 Temmuz'da Ankara'da eylemlerini duyurdu.

Yapılan basın toplantısında ilk olarak İstanbul Tabip Odası (İTO) Genel Sekreteri Samet Mengüç, açlık grevinin 127. gününde bulunan Gülmen ve Özakça'nın sağlık durumlarının kötüye gittiğini vurgulayarak sağlık durumlarına ilişkin ellerinde somut bir bilgi olmadığını, daha önceki deneyimler üzerinden bilimsel olarak değerlendirmede bulunabileceklerini ifade etti.

Geçmiş açlık grevi eylemlerinden edindikleri deneyimlere göre, avukatları ve ailelerinden edindikleri bilgilere göre durumun ciddi boyutlara ulaştığını söyleyen Mengüç, açlık grevindeki kamu emekçilerinin sağlık durumlarına ilişkin olarak "Sinir sistemlerinde ciddi yıkımların olduğu bir dönemdeyiz. Karaciğer, böbrek fonksiyonları, santral sinir sisteminin ana yapısını oluşturan temel protein yıkımlarına bağlı olarak geri dönüşü mümkün olmayan yıkımların olabileceği bir süreçteyiz. Biz Türk Tabipler Birliği olarak sık sık kendilerini görebilmek amacıyla Sağlık Bakanlığı ve Ada-

let Bakanlığımıza başvurularında bulunduk. Hekim seçme hakkı ellerinden alınmıştır. Derhal taleplerinin kabul edilmesini ve onların yaşatılmasını talep ediyoruz" dedi.

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Barkın Timtik ise, Gülmen ve Özak-

ça'nın hukuksuz bir şekilde tutuklandığını hatırlatarak, hak arama mücadelesinin önüne engel olunmak için tutuklandıklarını belirtti. Gülmen ve Özakça'nın tutuklanmasına sürekli itiraz edildiğini aktaran Timtik, yerel mahkemeler, Anayasa Mahkemesi ve son olarak da Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AIHM) itirazda bulduklarını, fakat AIHM'in de siyasal kararlar aldığına dikkat çekti. Timtik, her şeye rağmen hukuki tüm mücadelelerini sürdüreceklerini de vurguladı.

Timtik'in ardından KHK ile ihraç edilen Bakırköy KESK eylemcilerinden öğretmen Nursel Tanrıverdi, 55 emekçinin OHAL ve KHK'ler nedeniyle intihar ettiğini anımsattı.

Tanrıverdi, "Gören, duyan, bilen" her bireyin yaşanan hukuksuzluklardan sorumlu olacağını ve uygulanmakta olan adaletsizliklere dur demek için bir arada olduklarını söyledi.

Uygulanan hukuksuzluğa karşı mücadele etmek, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile dayanışma için 43 kurumun bir araya geldiğini ifade eden Tanrıverdi, 23 Temmuz'da Ankara'da olacaklarını söyledi.

Tanrıverdi, "Nuriye ve Semih'in seslerine ses olmak, taleplerinin kabul edilmesi ve serbest bırakılmalarını sağlamak için mücadele etmeye devam edeceğiz" dedi.

"Onları Geri Getirinceye Kadar Mücadelemiz Devam Edecek"

14 Temmuz günü yayınlanan son KHK ihraçları ile ilgili Tüm Bel Sen bir açıklama yaptı.

Tüm Bel Sen İzmir 1 Nolu Şube Başkanı Çağdaş Yazıcı, işyeri temsilcileri Erol Hanbayat ve Uğur Tepe'nin yayınlanan son KHK ile ihraç edilmelerinin ardından açıklama yaparak, "Siyasi iktidar 15 Temmuz'un birinci yıldönümüne saatler kala yeni bir KHK ile yine binlerce kamu emekçisini işsiz bıraktı" dedi.

"Açlıkla terbiye etmeye çalışsalar da emekçiler biat etmeyecek. Bugün ihraç edilen üyelerimiz arasında bulunan, iktidara karşı koyma cüreti göstermiş olmanın diyetini ödeyen Tüm Bel Sen İzmir 1 Nolu Şube Başkanımız Çağdaş Yazıcı, işyeri temsilcilerimiz Erol Hanbayat, Uğur Tepe yalnız değiller!

Bu hukuksuzluğu yapanlar, haksız ihraçlarla her geçen gün daha da zayıflayan ve saldırganlaşan iktidarlarını koruyabileceklerini sanıyorlar ama yanılıyorlar. Biz buradayız ve burada olmaya devam edeceğiz" denilen açıklamada;

"Arkadaşlarımızla birlikte bugün yurt genelinde ihraç saldırısına maruz kalan diğer KESK üyesi kamu emekçilerini selamlıyoruz. Herkes bilmelidir ki arkadaşlarımız sessiz sedasız uğurlamayacağız. Onları geri getirinceye kadar mücadelemize devam edeceğiz."

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!" diyerek bütün emek güçlerini 18 Temmuz Salı 12.15'te İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde yapacakları eyleme davet ettiler.

"Meslektaşlarımız Görevine İade Edilsin"

Van-Hakkari Tabip Odası ve SES Van Şubesi, Yüzüncü Yıl Üniversitesi Dursun Odabaşı Tıp Merkezi'nde açığa alınmalarına ilişkin KESK Şubeler Platformu'nda basın toplantısı düzenledi.

1 Temmuz günü yapılan toplantıda açıklamayı yapan Van-Hakkari Tabipleri Odası Başkanı Dr. Özgür Deniz Değer, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından "FETÖ ile mücadele" adı altında demokrasi talebinde bulunanlara yönelik tasfiyelerin devam ettiğini söyledi.

Kurulan OHAL Komisyonu tarafından haklarında adli bir soruşturma dahi açılmayan kişilere 10 yıl önce öğrencilik dönemleri gerekçe gösterilerek rektörlük tarafından soruşturma açıldığına dikkat çeken Değer, Haziran ayı dahil olmak üzere farklı tarihlerde 1 doçent, 8 asistan doktor ve 1 hemşire olmak üzere toplamda 10 kişinin açığa alındığını kaydetti.

Değer, açığa alınan meslektaşlarının yanında olduklarını vurgulayarak, "OHAL ile birlikte toplumun her alanında eşitlik, özgürlük, barış ve demokrasi isteyenler susturulmak istenmekte, işinden ve özgürlüklerinden olmaktadır. Emegün, demokrasinin, hukukun, toplumsal barışın ve iyi hekimlik değerlerinin güçlenmesi ve görevlerine son verilen meslektaşlarımızın öğrencilerine ve hastalarına bir an evvel yeniden kavuşmaları talebini güçlü bir şekilde dile getiriyoruz. Meslektaşlarımızın görevlerine dönmesi için tüm kurumsal ve hukuksal olanaklarımızla mücadelemizi sürdüreceğimizi kamuoyuyla paylaşıyoruz" dedi.

57 yaşındaki Adem Kızılcay, 16 Haziran günü Nuriye ve Semih'in sesini duyurmak için İzmir'den Ankara'ya yürüyordu. Gözaltına alındı ve 10 Temmuz günü çıkarıldığı mahkemede ev hapsi cezası verildi... Evlere yahut zindanlarınıza hapsederek işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin mücadelelerini engelleyemeyeceksiniz...

FEMİNİZM VE SOSYALİST FEMİNİZM ÜZERİNE

...baş tarafı 2. sayfada

Nancy Holstarm, onsekizinci yüzyılda kamuoyunun dikkatini çeken görüşler ortaya koyduğunu söylediği Mary Wallstone-Craft'ın kitabından söz ediyor:

"Wallstone-Craft; her iki cinseyette de ortak olan akıl kapasitesine dayanarak kadınlar için fırsat eşitliğini savunduğu kitabında "Toplumdaki kahrolası cinsiyet ayrımının ortadan kalktığı görülmeye dair vahşi istek'ten bahsediyordu."

Maddi koşulların henüz gelişmediği tarih durumunda, tüm ezilenlerin istekleri ve özlemlerinde olduğu gibi kadınların eşitsizliğinin kaldırılması da tasarımsal olarak, ütöpik olarak ortaya konmuştur.

Maddi koşullar, büyük sanayi üretiminin gelişmesine bağlı olarak ancak bir yüzyıl sonra tam anlamıyla gelişebilir. Ondokuzuncu yüzyıldan başlayarak proletaryanın kurtuluşunun maddi, tarihsel koşulları oluştu. Büyük sanayi ev ekonomisi üzerinde devrimcileştirici bir etki yarattı. Küçük ev ekonomisi çöktü, kadınlar toplumsal üretim alanına, fabrikalara çekildi, işletmelerde erkeklerle bir araya geldiler. Böylece kadın işçilerin evde, erkeğe olan ekonomik bağımlılığı sona erdi. Ekonomik olarak bağımsızlığını kazandı. Ama ücretli emekçi olarak bütün işçilerle birlikte sermayeye bağımlı hale geldi. Fakat bu koşullar kadınların kurtuluşunun koşullarıdır aynı zamanda. Böylece kadınların kurtuluşunun yolu açılmış oldu.

Kadınların kurtuluşundan söz edilirken yalnızca kurtuluşun tarihsel koşullarına işaret etmek çok eksik olur. Kurtuluşun koşullarının oluşması kurtuluşun gerçek olacağı anlamına gelmez. Kurtuluş için şu bütünlük olmalı: Birincisi maddi koşulların doğması, ikincisi devrimci eylem, üçüncüsü devrimci bilinç ve dördüncüsü olarak örgütlülük. Proletaryanın kurtuluşunun dayandığı bu bütünlük kadınların kurtuluşu için de geçerlidir. Biz bunun altını çiziyoruz.

Aleksandra Kollontai

N. Halmstorm görüşlerini sürdürüyor.

"... kapitalizm koşulları altında farklı iktidar biçimleri, aile ya da sanat tarzları mümkündür; çünkü kapitalizm tek etkileyen değildir..."

Burada asıl üzerinde duracağımız "kapitalizm tek etkileyen değildir" görüşüdür. Kapitalizm ekonomik alt yapı olarak görüldüğü içindir ki, böylesi bilim dışı bir sonuca varılmış. Kapitalizm denilince yalnızca ekonomik temel değil onun üstünde yükselen toplumsal ilişkiler ve alt yapının belirlediği politik, estetik, felsefi vb. üst yapı kurumları yer alır. Böylece karşımıza alt yapısı ve üst yapısıyla kapitalist toplum çıkar. Ekonomik yapı, üst yapı ilişkisinde, ekonomik yapı tek etkileyen değildir. Üst yapı da alt yapıyı etkiler. Ekonomik temel bu ilişkide son kademe belirleyici olandır.

Bilimsel sosyalizmin kurucularının görüşlerini Holstarm'ın değerlendirdiği çok yüzyeser.

"Marx ve Engels baskı ve sömürünün ücretli işçi ve kapitalist arasındaki ilişkiye ilişkin olan biçimine odaklanmıştır. Köylülerin ya da ailede kadınların emeği gibi emeğin diğer biçimlerine ve diğer baskı türlerine ise daha az dikkat göstermişlerdir."

Marx ve Engels bir çok konuda görüş ortaya koydular. Komünist düşü-

nürlerin görüşleri çok zengindir. Onlar hakkında değerlendirme yapılırken, görüşlerinin zenginliği ve bütünlüğü gözönünde tutulmuyor.

Sadece 'Kapital' gözönüne getirilse bile yukarıdaki değerlendirmelerin ne kadar sığ kaldığı görülebilir. Kapitalist üretimin gelişimi, üreticilerin (köylülerin ve kentlerdeki diğer bağımsız üreticilerin) üretim araçlarından uzaklaştırılmaları, yani yüzyıllarca süren mülksüzleştirilme süreci anlatılmadan nasıl açıklanabilir ki. Marx, mülksüzleştirilme sürecini hem sermayenin üretim sürecini açıklarken, hem de birinci kitabın sonunda başlı başına, sermayenin tarihsel eğilimini ortaya koyarken belirtiyor. Kapitalizmin toprakta gelişimi anlaşılmasın, sermayenin üretim süreci anlaşılmasın. Kısacası Marx, 'Kapital'de kapitalist üretim biçimini anlatırken, köylülerin durumunu da anlatmıştır.

Kapital kadın emeğinin durumuna da yer verir. Kapitalizm, her tür emeği, -kadın emeği de içinde- ücretli emeğe çevirme eğilimindedir. Sermaye ancak ücretli emekçilerin sayısını artırarak büyür. Bu ücretli emekçiler nereden geliyor. Bunun kaynaklarından biri kadınlar. Büyük sanayi, küçük ev ekonomisini çökertir ve kadın ve çocukları aile babasının egemenliğinden çıkartarak onları ücretli emekçi olarak fabrikalara gönderir. Sermayenin büyümesi sanayide ve tüm kapitalist işletmelerde kadın işçilerin sayısının gitgide çoğalmasında beraberinde getirmiştir. Kadın emeğini sömüren aynı maddi koşullar, kadını erkeğin daha yüksek bir ilişkisinin ön koşullarını da yaratmıştır.

Marx ve Engels, toplumsal işbölümünün gelişimini açıklarken, kadını erkek arasındaki iş bölümünü de açıklıyorlar. Engels, 'Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni'nde bu iş bölümünün ilk ortaya çıkışını anlatır. İlk toplumsal işbölümü ailede, erkekle kadın arasında ortaya çıkar. Unutmamak gerekir ki, işbölümünün bir ucunda sömürülenler, diğer ucunda ise sömürülenler vardır. Burada erkek sömürücü, ailede kadın ise sömürülendir. Dolayısıyla erkek ve kadın arasındaki ilişki, sömürülen ve sömürülen, ezen ve ezilen ilişkisidir.

Feministler, A. Kollontai'la kendileri arasında nasıl bir ilişki kuruyorlar.

"Devrimin ilk yıllarında Aleksandra Kollontai, hükümetteyken ve kadınlar komünist parti içinde bağımsız bir örgüt kurmuşken, kadınlar için anlamlı kazanımlar ortaya konmuştu... Bu kazanımların çoğu ilerleyen yıllarda ortadan kalkmış ve Sovyetler Birliği'nde kadınlar kesin olarak özgürleşmemişlerdir."

Sovyetler Birliği'nde sadece devrimin ilk yıllarında değil, daha sonraki yıllarda da kadınlar burjuva ülkelerdeki kadınların durumuna göre "kesin olarak" yüz kat, bin kat daha özgür oldular. A. Kollontai'da sizi doğrulayan tek bir söz bulamazsınız. Tersine yaşadığı elli yıllara kadar partisiyle övünç duymuştur.

A. Kollontai ile feminizm arasında boşuna bir bağ kurmayın. Kollontai, devrim öncesinde, sırasında ve yaşamı boyunca feminizme karşı uzlaşmaz bir mücadele verdi. Feminizmin burjuva niteliğini teşhir etti. Kadınların Marksizm-Leninizm rehberliğinde ve Komünist Parti önderliğinde hareket etmeleri için ısrarlı bir çaba içinde oldu.

Sosyalist feministler, kendilerini nasıl tanımlıyor.

"Marksizm ve radikal feminizmin en iyi yanlarını birleştirmeyi hedefleyen bu kadınlar; sosyalist feminizm dedikleri bir teori geliştirdiler."

Bir an için böyle olduğu kabul edilse bile bu, sosyalist feminizm teorisinin tam anlamıyla elektik olduğunu gösterir.

Marksizmle feminizmi birleştirmek; bu ancak küçük burjuva bakış açısında yapılabilir. Biri proletaryanın devrimci dünya görüşü, devrimci öğretisi, diğeri ise burjuva bir ideoloji. Aralarında uzlaşmaz sınıf çelişkileri olan karışık sınıfları birleştirmek; ancak kendini sınıfı birleştirmeye ya da aralarında bir uyum kurmaya yükümlü gören, sınıfların üstünde yer aldığı sanan küçük burjuva çevrelerin bir

düşü olabilir. Bu, şu anlama da gelir: Sosyalizmin ve kapitalizmin en iyi yanlarını birleştirmeye dayanan yeni bir toplum kurmak bu ne kadar mümkünse, Marksizm'in devrimci teorisini, feminizmle birleştirmek ve buradan yeni bir teori çıkarmak da o kadar mümkündür.

Kitapta sosyalist feminizmin geldiği nokta hakkında şu değerlendirme yapılıyor:

"Marksizmden ayrı teorik bir sorun olarak sosyalist feminizm dışsal... nedenlerle çözüme uğradı."

Önce sosyalist feminizmle, Marksizm arasında düşünsel bir bağ kuruluyordu, burada ise sosyalist feminizm teorisinin, Marksizm'den ayrıldığı belirtiliyor. Gerçek olan, burada söylenendir. Sosyalist feminizm bir küçük burjuva ideolojisi. Çöken bu ideolojidir. Sosyalist feminizm, ideolojik çöküntüye rağmen yeni bir teori geliştirmede ısrarlı.

"Üzerinde yaşadığımız gezegeni yok etme tehdidini ortaya çıkartan küresel kapitalizmin zalimane sistemine karşı bir alternatif inşa etme ve bunun teorisini geliştirme konusunda sosyalist feminizmin potansiyellerini ortaya koymaktadır."

Burada da, düşünce yoluyla yeni bir toplumsal sistem üretme ütöpik yaklaşımını görüyoruz. Her yeni toplumun koşulları, eski toplumun bağrında çikelenir. Yeni toplumun maddi koşulları, eski toplumda ortaya çıkmadan, yeni toplumun uğruna mücadele, boş bir çabanın ötesine geçmez. Ama zaten yeni bir dünyanın koşulları, eski dünyanın yapısında oluşmuştur. Artık yeni toplumsal ilişkiler, eskilerinin yerini alabilir.

Marx, bunu teorik olarak açıkladı; 1917 Ekim Sosyalist Devrimi'nden bu yana da sosyalizme geçiş yeni bir toplumun inşası bir dizi örnek gösterilmiştir. Kadınlar yüz yıldır bu sürecin içindedir. Bilinçli ve etkin bir rol oynuyorlar.

Kitabın bundan sonraki bölümleri, çeşitli yazarların, ütöpik sosyalistlerin, Marx ve Engels'in, komünist kadınların görüşlerini kapsıyor.

"Kökünü kazınmamız gereken önemli şeylerden biri kadın emeğinin, erkek emeğinin değerinin düşürülmesi için değersizleştirilmesidir." (John Doherty, 1834)

Kadın işçilerin ücretlerinin erkeklerle göre düşük olmasından hareketle, eşit işe eşit ücret istemine varılmıştır. Sermayenin erkek ve kadın işçiler üzerindeki egemenliği sürdüğüce bu istem açık olarak ortaya konacaktır. Fakat asıl kökünün kazınması gereken, sermaye egemenliğidir, kapitalist düzendir; işçilerle kapitalistlerin karşılıklı ilişkisidir, yani ücretli emek sistemidir.

Aynı dönemde Fransız ütöpik sosyalisti Flora Trista, sorun üzerine dikkat çeken görüşler ortaya atar: *"... dünyanın tüm hastalıklarının bugüne kadar kadınların doğal ve sürekli haklarının unutulmasından ve küçümsenmesinden kaynaklandığına ikna oldum."*

F. Trista, kendisini ikna eden araştırmaları daha ileri götürseydi, şu sonuca ulaşabilirdi: Bugünkü toplum devam ettikçe, kadın haklarında ne kadar ilerleme olursa olsun, kadın hak eşitliği hep eksik, sınırlı ve tam olmayacaktır. Kadınların hak eşitliği ne kadar ortaya konursa olsun, bu toplum yine de varlığını sürdürür. Toplum varlığını devam ettirdiği sürece, toplumsal felaketler, gerilimler, insani yıkım hep olacaktır.

Fransız ütöpik sosyalistleri Paulina Roland ve Jeanne Derchain, kadınların "Vatandaşlık ve politik hakları" için her iki cinsten emekçilerin birliğini ve dayanışmayı önermeleri ve işçi sınıfının "birlik aracılığıyla bir araya getirme" yönündeki düşüncesi feministlerin tümünün bugün bile ulaşamayacağı ileri görüşlerdir.

Micoela di Leonardo ve Roger Concaster'in görüşleri:

"Feminist teori... teorisinin sınırlarını

ortaya koydu ve bu sınırlar özellikle cinsellik ve yeniden üretim konuları üzerinden kendini gösterdi."

Feminist teori, kadınların özgürlüğünü cinsellik sorunlarına indirgeyerek, sınıfsal baskıyı ve sömürüyü gözardı ederek, kendi sınırlılığını gösterdi. Feminist-

Clara Zetkin & Rosa Luxemburg

lerin kadın işçilerin durumuyla ilgilenmemeleri, kadın ve erkek işçilerin toplumsal kurtuluş kavgasında kayıtsız kalmaları hatta, "iktisadi indirgemecilik" diyerek küçümsemeleri rastlantı değildir. Feminizm, burjuva bir hareket olması dolayısıyla doğrudan bağımlıdır. Her iki yazarın da kabul etmek zorunda kaldıkları gibi kadınların üzerinde uygulanan gerçek dünyadaki baskıları gözardı edecek bir noktaya geldiler.

Kadının üzerindeki baskı ve sömürü, evde erkeğin baskısı, fabrikada kapitalistin ve toplumun baskısı biçiminde hayatın bir çok alanında ve çok çeşitlidir. Bu bütünlüğü gözardı etmek, kadının toplumdaki gerçek durumunun üstünü örtmektir.

Feminist ve sosyalist feminist bakış açısı, sınırlı zayıf ve yüzeyseldir. Kadının gerçek durumunu ve dolayısıyla gerçek kurtuluşunu ortaya koymaktan uzaktır.

Marksizmin kadınların toplumdaki gerçek durumu hakkında ortaya koyduğu görüşleri hakkında bir çarpıtma da Emma Goldman'dan.

"Fahişeliğin tek nedeninin iktisadi olduğunu söylemek tek taraflı ve aşırı derecede yapay olacaktır."

Fuhuş, burjuva evliliğin, burjuva ailenin tamamlayıcı bir parçasıdır. Asıl sorun, fuhuşu yaratan koşulları doğru olarak kavramak ve bu koşulları ortadan kaldırmaktır. Ancak o zaman kadınlar erkek arasındaki gerçek arkadaşlık ilişkisi başlayacaktır. Kadını erkek arasında ekonomik kaygılar olmadan yeni türde bir ilişki kurulacaktır. Kaldı ki, Emma Goldman'ın kendisi şunu söylüyor:

"Evlilik her şeyden önce iktisadi bir düzenleme, bir sigorta paketidir."

Kadınla erkek arasında yeni türde bir ilişki ancak ekonomik baskının ötesinde ve ilerisinde kurulabilir.

Rosemary Hannsy: *"... yirmici yüzyılın son dönemlerinde feminist teori ve politika kapitalizmin verdiği hasarlara karşı eleştirel ve mücadeleci bir konumdan geri çekilerek kendini postmodern analitiğe ve kimlik politikalarının teşvikine adanmıştır."*

Burada feminizmin kapitalizme yönelttiği eleştirilerin ve mücadelesinin sınırlılıklarını görüyoruz. Feminizm kapitalizmin kendisine karşı değil, fakat onun sadece hasarlarına karşı eleştirel bir tavır alıyor. Bir burjuva hareket olarak bunun ötesine gidemez. Kapitalizmin kendisi sürsün, ama onun sonuçları olmasın. Feminist hareket bu noktada durmayı, bunun daha gerisine düşerek, ikincil kısmı ve bireysel sorunlarla uğraşmaya başlamıştır.

Sosyalist feminizm de, feminizmin teori, politika ve mücadelede sergilediği sınırlılıklara, geriliklere, basitliklere sahiptir. Nasıl ki, küçük burjuvazi özel mülk sahibi olarak bir burjuvaya, burjuvazi gibi düşünürse, sosyalist feministler de feministlerden ayrı hareket etmez ve ayrı olarak düşünmezler. Sonuç olarak onların

düşükleri noktaya düşmekten kurtulamazlar.

Feministler, modern kapitalist ülkelerde ailenin değişimini gözlemlerken, esas aldıkları orta sınıf ailesi ve orta sınıf kadın ve erkeklerin ilişkileridir. Gözlemlerini, proleter aile ve proleter kadınlarla, proleter erkeklerin ilişkilerine kadar götürmüyorlar. Oysa proleter ailesi, bilinen aileden farklılaşmayı ifade ediyor. Kadın burada, ekonomik olarak erkeğe bağımlı değildir. Çalışan kadınla, erkek arasındaki ilişki biçimi, doğmakta olan toplumda kadın ve erkek arasındaki ilişkilerin ilk oluşumunu temsil ediyor. Gerçek yaşama baktığında, çalışan kadının daha bağımsız davrandığını göreceksiniz. Tüm toplumda görülen erkeğin kadına karşı baskısı, kabalığı, aşağılamasını burada da görürsünüz. Her geçişte olduğu gibi yeni olan hem eski olandan farklılaşmayı ifade eder, hem de eskinin izlerini, çizgilerini kendi üzerinde taşır. Ama belirleyici olan tüm gidişata son veren yeni olandır, yeni öğelerdir.

Toplumsal üretim sürecine katılan kadınlar, erkek karşısında ekonomik olarak bağımsız olsa da kadının toplumdaki genel durumunun köklü değişimi için yeni bir topluma sosyalizme geçilmelidir.

Kadınların tam kurtuluşu, toplumun nitel dönüşümünü gerektirir. Feminist teori ise, toplumun köklü devrimci dönüşümü hedeflemez. Kadının kurtuluşu sosyalizme geçilmesiyle başlayan ve devam eden bir süreçtir. Sosyalizmde, kadını köleleştiren eski ilişkilerin kalıntılarına kadını köleleştiren her türlü ideoloji ve anlayışa karşı erkeğin eskivi sürdürme çabalarına karşı mücadele yaşamın tüm alanlarında devam eder. Burada esas olan kadınların kendi mücadelesidir.

Feministler, kendi teorilerinin en önemli başarılarından birinin kadın emeğini ya da aile için kadın emeğini öne çıkarmaları, görünür hale getirmeye çalıştığını söylüyorlar. Bu keşiflerini de feminist teorisinin, bugüne kadarki en kapsamlı bir teori olduğuna bir kanıt olarak gösteriyorlar.

"Toplumsal üretimle bütünleşmediği ve bu anlamda mübadele değeri taşımadığı için kapitalist patriarka çerçevesinde görünmez olan ve Marx'ın da görünmez bıraktığı bu emeğin adını koyup..." (Gülner A. Savran, Sol Cilt, İletişim, 1148)

Bu sözler, feministlerin kapitalizmi hiç kavramadıklarını gösteriyor. Kadın emeğinin ürünleri, değişim değeri üretmez. Sadece ailenin, kendisinin gereksinimlerini karşılar. Üretken emek değildir. Evde çocuk emeği de üretken emek değildir. Soyut emek içermediği için, toplumsal emeğin bir parçası değildir. Üretken emek, doğrudan sermayeyi büyüten emektir. Ama üretken ve üretken olmayan emek kapitalist açısından belirlenir. Sadece kadın emeği mi üretken emek değildir, kapitalistin bahçıvanının, özel şöforünün, aşçısının, ev temizlik işçisinin vs. emeği de kapitalist açısından üretken emek değildir. Üretken olmayan emek kapitalistin sermayesini büyütmez, dolayısıyla gelirini de büyütmez, tersine, kapitalistin gelirinden götürür.

Feministlerin, kadın emeği karşısındaki teorisi gericedir. Çünkü tavrı, ev kadınlarının evden çıkıp, toplumsal üretim sürecine katılmalarına yönelik değil, tersine kadınların evdeki durumlarının devamından yana. Ücretsiz ev işçiliğine çevrilmesi kadının evdeki durumunu değiştirmez. Kadının evdeki konumunun sürgit devam etmesini isteyen her anlayışa karşı çıkılmalıdır.

Kadın kesinlikle evin dört duvarının, mutfağın ahmaklaştırıcı ortamından çıkmalıdır. Kadının evden çıkıp toplumsal üretim alanlarına çekilmesi, kadının kurtuluşunun temel koşuludur.

Şu çok açıktır: Feminizm, sosyalist feminizm, kadınların kurtuluşunun değil, kadınların nasıl kurtulamayacaklarının teorisi ve hareketidir.

HAMBURG BARİKATLARI YENİDEN

dece Almanya'dan değil, Avrupa'nın pek çok şehriden emekçi halklar, Hamburg'da devasa eylemler düzenlemeye ve kendilerine engel olmak isteyen güvenlik güçleriyle çatışmaya başladılar. Bu toplantı da bir araya gelen dünya liderleri, dünya halklarının hayatını cehenneme çevirecek yeni ekonomik yıkım ve savaş kararları alacak, planlar yapacaklar. Halklar da bunu "Welcome Hell" (Cehenneme hoş geldiniz) diyerek karşıladılar.

Emperyalist devletler ve tekeller nereye giderse gitsin, halklar onlara "cehennem"i götürmeye devam ediyor. 90'ların sonlarında emperyalistlere dünyayı dar etmeye başlayan emekçi halklar, bu defa Hamburg'daydı.

G20 Devlet ve Hükümet Başkanları Zirvesi 7-8 Temmuz tarihlerinde Almanya'nın Hamburg kentinde yapıldı. Ve protesto eylemleri 6 Temmuz gününden itibaren zirve boyunca devam etti. Sa-

G20 zirvesi boyunca her ne kadar devasa güvenlik önlemleri alınsa da, yüzbinlerce kişi, her çeşit ve türde protestolara katılmak için hazır. Yürüyüşler, pasif gösteriler, sokak performansları, çatışmalar, yağmalar...

6 Temmuz akşamı başlayan kitlesel gösteriler Hamburg polisinin tazyikli su saldırısıyla kar-

şlandı. Eylemciler de polise cam şişe ve fişeklerle karşılık verdi. Polis, gazetecilerin gözüne almasını engellemeye çalıştı, G20 Zirvesi'ni takip eden bazı gazetecilerin akreditasyonları da iptal edildi; "Şimdiden sonra basın özgürlüğü yok" denildi.

Sokaklara kurulan barikatlar ateşe verildi, polisin tazyikli su ve sert müdahalesine sapan, molotof kokteyli, taş ve şişelerle karşılık verildi. Bazı mağazaların yağmalandığı görüldü, çok sayıda kişi gözaltına alındı, ağır silahlı özel kuvvet ekipleri bölgeye girdi.

7 Temmuz günü emperyalist sistemin kıyameti getireceğini temsil için "zombi yürüyüşü"

yapılırken, kitlesel gösteriler ve çatışmalar da devam etti.

G20 Zirvesi sonuç bildirgesi ise protestoların ne kadar haklı olduğunu gözler önüne serdi. Paris İklim Değişikliği Anlaşması adlı timsah gözyaşları, küresel ticaretin geliştirilmesi, ve Afrika'nın "ekonomik büyümesi ve istihdam oluşturulması" adı altında daha fazla yağmalanması...

MUSSOLİNİ ÇOK KONUŞUYOR TARANTA BABU

İlginç heykeller, İbrahim & Yavuz & Erol kardeşlerin başarısız bes-tesi, çakma afişler... Sonra git Komünist Şair Nazım'dan şiir oku...Yok muydu Necip Fazıl'dan bir kaside yahut, millî şair Mehmet Akif'den hayırlara vesile menkıbeler.

Anlıyoruz ki yok. Eline tutuşturulan konuşmadaki şairi "reise" veya "führere" hatırlatmamışlar. O şair Nazım'dı. Gür sesiyle bir çınar gibi ses veren komünist Nazım.

Burjuva dünyanın her alandaki geriliği ve gericiliği bu topraklarda eskidir. Misal yedi düvele karşı mücadele eden Anadolu halkının savaşımını; beylerin, paşaların, İstanbul aydınlarının elinden alıp "Kuvay-ı Milliye" destanıyla gerçek sahiplerine veren de

gene Nazım'dır. Yani Anadolu'nun işçi ve köylü emekçilerine. Resmi ideolojinin anmalarına kalan ise "23 Nisan ve 29 Ekim" dörtlükleri.

Sonraları komünist tahkikatına uğrayacak ve memleketini hapisane hapisane dolaşacaktır Nazım. Ta ki bir Varna vapuruyla, Sovyet ülkesinin gökyüzüne kavuşana dek.

"Reis" bunları bilir mi bilmiyoruz. Çünkü kitap okumayıp özetleri ile ilerleme kaydettiğini bir röportajda kendisi belirtmişti.

Ne dünya ama !

Türk burjuvazisinin siyasi liderinin ufkunun durumu !

Çöküş Ve Vasatlık

İktidarlar sembollere ihtiyaç duyarlar. Bazen bu semboller sistemattiktir. Herkes onları hep varmış gibi z a n n e d e r. Malum destanın yıldönümünde ortaya çıkan tablo, dinci-faşizmin semboller algısını da bir kez daha açığa çıkardı. En uygun tabirle "çöküşün va-

satlığı" denilebilir. Elinin değişiminin çirkinleştiği bir burjuva siyasal iktidarlar karşı karşıyayız.

Ötekiler bunlardan farklı mıydı? Elbette hayır.

Ancak bu dinci-faşist örgütlenmenin en iyi becerisi; vasatı ve çirkinini görünür kılmaktaki rahatlığı. Çünkü başka bir becerisi yok. Maddenin doğası gereği yıkıcı bir "istikrara" sahiptir.

Faşizm sınıfsal karakteri gereği gericedir. Mevcut AKP hükümetinin dinci losyonu ise işin kreması. Dinsel ve sınıfsal gericiliğin birlikteliği.

Örneğin bir heykel veya bale sanatında kafalarında ilk önce çıplaklık ampulünün yanması bundandır. Zihinleri mahremiyet ile sahip olma kültürü arasında bozulmuş bir algıya sahip. O

yüzden resim, edebiyat, heykel, bale onlar için içinde tahrik unsuru barındırır.

Kapatılan devlet tiyatroları, tiyatrolara atanan milli güreş antrenörleri ortada

Sanatçıların yıkılan heykelleri, Reis'e hakaretten tutuklanan, silahlı saldırıya uğrayan, bıçaklanan aydın ve sanatçılar ortada.

Üniversiteden kovulan ve önüne baldıran zehri konulan demokrat hocalar ortada.

Kitapları matbaada iken yasaklanan yazarlar.

Bale, opera, müzik gibi alanlardaki yok oluş ise ayrı bir vaziyette.

Sinema da ise militarist filmler, Reis, Recep İvedik alıp başını gidiyor. Sürekli bir ecdad vurgusu da işin

t e v e k k ü l ü . Misal Mimar Sinan'ın eserlerinin başına gelenler k o n u s u n d a "bunların cahilliği burama kadar geldi" veryansılarıyla İlber Ortaylı sürekli kulaklarını çekiyor.

"Reisin" çok öykündüğü Adnan Menderes ve ekibi de

57-60 arasında inşaat ve yol işine girmişti. Tabi TOKİ'ci kafa o tarihlerden kalmış olacak ki, 1957-58'de Londra Asfaltı'nı Millet Caddesi ile birleştirme çalışmaları sırasında Mimar Sinan'ın eserlerinden olan İlyaszade Camii un ufak edilir. Ecdadla kurulan ilişki de esasında budur.

Üretmeyen, estetizeden uzak ve gerici bir sınıf var karşımızda. Valilikler, il özel idareleri, il kültür müdürlükleri, müze müdürlükleri, vakıflar gibi devlet örgütlenmelerinin sanata, kültüre, tarihi eserlere olan ilgisi istikrarlı yıkıcılık modunda.

Örneklere çoğaltmak için sayısız örnek var, ama yeterli diye düşünmüyoruz. Memleketteki sokak kedisine bile "yahu sen bu memleket için ne yaptın bir söyle" diyecek bir zihniyet ile yönetilmektediriz.

Koç ailesi, en büyük kârı AKP döneminde elde ettiğini tablolar ile açıklamıştı aylar önce. Peki bu çıplak sömürü bariz ortadayken; devlet başkanından, bürokratlara bu büyük vasatlık niçin?

Esasında büyük sermaye gruplarının ihtiyaç duyduğu, insani gelişimden çok "para kasaları ve çek defterleri." Tüm eğitim ve sanat kurumları gibi üst yapı araçlarının böyle gerici şekilde örgütlenmesinin esas sebebi bu.

"İnsancıl olanı öldür" kapitalizmin mayasıdır!